

Giới thiệu Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường

Truyện Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường của tác giả Tiểu Thư Kiều Kỳ là câu chuyện ngôn tình trùng sinh hiện đại vui nhộn.

Diệp Tử bị phản khi mình một lần làm người tốt lại bị chết khiến cô thề lần sau có cơ hội sẽ không làm người tốt như vậy nữa.

Dường như ông trời thương xót nên cho cô cơ hội trùng sinh lại thì liệu cô có thay đổi được vận mệnh của mình hay không mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Văn Án.

Một lần làm người tốt..toi mạng.

Đời quả thật máu chó không thể tả.

Diệp Tử bị phản.”kiếp sau ta tuyệt không làm người tốt”

Từ rồi thì thôi,vì cái gì lại xuyên vào cuốn tiểu thuyết hạng ba thế này.

Cái gì?

Ta là nữ phụ ? Đùa.Xem ta như thế nào quây một mảnh thiên địa.

Nữ chủ muốn hại ta? hừ,em còn non lắm.

Nam chủ muốn tiếm quy tắc với ta? nhà ngươi không có gương sao? không thử chiếu chiếu?

Đoạn ngắn 1:

Mỗ nữ nhìn nhìn ngón tay: ta chỉ thích trai đẹp.

Mỗ nam nhăn mặt: ta là ảnh đế.

Mỗ nữ nhú mi không cho là đúng: thì thế nào?

Mỗ nam nghiêng răng nghiêng lợi: ta được bình chọn là người đàn ông hấp dẫn nhất thế giới.

Mỗ nữ: nga? thì thế nào?

Mỗ nam phóng một cái mị nhãn: còn ai xứng với ngươi hơn ta.

Mỗ nữ: cút.

Đoạn ngắn 2:

Mỗ nam xanh mặt: Diệp Tử,kẻ chụp hình chung với ngươi là ai?

Mỗ nữ không tâm không phé: nga?ngươi nói hần? (chỉ vào màn hình điện thoại) là “ngọc diện công tử “ hần mỗi ngày đều hướng ta tặng 99 đóa hoa hồng đầu.

Mỗ nam cắn răng: Diệp...Tử

Mỗ nữ cắn hạt dưa nhưn mi: thế nào?

Mỗ nam không nói một lời nhào tới điên cuồng hôn.

Đoạn ngắn 3:

Ngày hôm sau,tại trường quay.Mỗ nữ hài lòng nhìn 99 đóa hoa hồng , tại mỗ nam trên mặt hôn một ngụm.

Mỗ nam cười ngu: đến, thêm một cái.

Mỗ nữ: ta được gì?

Mỗ nam khuôn mặt đen thui : một cái lão công khuyến mãi thêm bảo bảo ,như thế nào?

Mỗ nữ: aiza, trời hôm nay nóng quá, ta đi tắm đây.

Đoạn ngắn 4:

Mỗ nam uỷ khuất: nguoi khi nào mới cho ta một danh phận chính thức?

Mỗ nữ: khi ta chơi chán nga, soái ca quá trời, ngu mới kết hôn.

Mỗ nam gân xanh nổi đầy trán: Diệp Tử...nguoi muốn chết.

Mỗ nữ thè lưỡi bỏ chạy.

Các nhân vật:

Diệp Tử trước khi xuyên qua : ảnh hậu thế giới, con lai của hai dòng máu phương Đông và Phương Tây, sự nghiệp chói lọi như mặt trời ban trưa.

Từ vì cứu một con mèo.

☐

Diệp Tử sau khi xuyên : tiểu thư Diệp gia. Con gái duy nhất của Đạo diễn thiên tài Diệp Chấn cùng cố Ảnh hậu Từ Nguyệt . Tên cô là họ của hai người ghép lại, ngụ ý cô là kết tinh bảo bối của hai người.

Tuổi 19.

Nguyên chủ tính cách: lười biếng, ngu ngốc, chanh chua,...nói chung là mắc tất cả các bệnh của những tiểu thư nhà giàu có điều kiện, địa vị xã hội.

Mê luyện Phương Hằng- nam diễn viên hạng hai, đang hot nhờ những bản tình ca..và nhờ tiền của nhà họ Diệp.

☐

Nam chủ : Duẩn Thừa Húc- ảnh đế, đồng thời có thân phận ngầm là tổng giám đốc công ty điện ảnh Toàn Cầu- Thần Long ngành điện ảnh trên Thế giới.

tuổi: 27

Thân phận ngầm khác: Lão đại Thanh Long Bang. Tổ chức sát thủ thế giới ngầm

Phúc hắc, đa tài, lạnh lùng..nhưng mềm như bông búp trước Diệp Tử, không phải vì quá nuông chiều vợ mà là..bó tay trước tính tình của cô.

NO1. trong 3 người đàn ông độc thân kim cương.

☐

Nguyên nữ chủ : Liễu Như Nhi : đại minh tinh, con gái chủ một hãng phim lớn.

23 tuổi.

Có dã tâm, tham vọng.

☐

Lục Khanh Dạ: đối thủ ngang tài ngang sức với Duẩn Thừa Húc trên thương trường.

tuổi 27.

Lạnh nhạt, cuồng công việc, ngoài công việc ra không đối với cái gì liếc nửa con mắt.

Sau khi gặp Diệp Từ-->99 đóa hoa hồng mỗi ngày.

Một trong ba người đàn ông độc thân kim cương. No2.

Nghiêm Cận Ngôn : Bác sĩ thiên tài trẻ tuổi.

tuổi 23

Cháu nội thủ tướng.

Tính tình trầm lặng, ít nói, là “bạn” tri kỉ của Diệp Từ.

Yên lặng thủ hộ cô.

Được đánh giá là “tình địch” lớn nhất của Duẩn Thừa Húc.

NO3. một trong ba người đàn ông kim cương độc thân.

Và rất nhiều tuyệt các nhân vật khác..

Câu sa hổ nga.=))))))

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Người Tốt Khó Làm

Diệp Từ huyền phù trên không trung nhìn xuống thi thể đang dần lạnh băng của mình đang bị kẹt trong ô tô có chút không biết nói gì.

Đầu năm nay làm việc tốt sẽ phải trả giá đắt.

Giờ xem như cô được thể nghiệm tư vị.

Diệp Từ-ảnh hậu quốc tế, năm nay 23 tuổi, sự nghiệp đang ở vị trí mặt trời ban trưa.

Cô có thể được xem là nữ thần của hầu hết nam nhân trên thế giới..

..Cũng như là “thần tiên tỷ tỷ” tuyệt vời của hầu hết thiếu nữ trẻ tuổi tại X nước.

Với thu nhập hàng tháng trên mười con số USD. Diệp Từ tỏ vẻ mình rất lạnh nhạt.

Kỳ thật đó chỉ là thống kê tiền mặt tại ngân hàng thụy sĩ.

Còn tài khoản bất động sản, kế ước nhà đất, chủ sở hữu ngầm.....quả thật là đủ để xây một ngôi biệt thự năm tầng xếp bằng tiền đô.

Cô sở hữu tất cả mọi thứ mà người khác chỉ có thể không ngừng ao ước.

Sự nghiệp thăng hoa.

Cha là người Pháp, mẹ là người Hoa Hạ.

Cô là kết tinh tình yêu của hai người, mang trog mình dòng máu con lai giữa Pháp và Hoa tạo nên một Diệp Từ với khuôn mặt điểm lệ phương Tây mà

không kém phần huyền bí của phụ nữ phương Đông.

Bảy tuổi bước chân vào con đường nghệ thuật.

Mà cái cô theo đuổi chính là điện ảnh.

Mười tuổi trở thành diễn viên nhí được yêu thích nhất trên mạng.

Mười lăm tuổi đạt giải vai phụ xuất sắc nhất của liên hoan quốc tế giải Pandora tại Pháp.

Mười tám tuổi cô toả sáng trên màn ảnh bộ phim Ban Mai Xanh do ba cô đạo diễn với lượng vé tại các rạp phá kỉ lục từ trước đến nay.

Hai mươi ba tuổi,cô trở thành ảnh hậu.

Tạp chí Times đã nói rằng: “trừ khi Ảnh hậu Diệp Từ rút lui khỏi con đường nghệ thuật,nếu không tuyệt không có cô gái nào có thể giành được danh hiệu này trong tay cô.”

Điều đáng nhắc đến là: mãi đến năm cô mười tám tuổi, tham gia bộ phim ba cô đạo diễn, thân phận cô mới được đưa ra ánh sáng.

Thiên kim quý tộc.

Cả thế giới ồ lên,sau đó là điên cuồng ủng hộ.

Tất cả các bộ phim cô tham gia đều được fan đảo lên nghiền ngẫm.

Khi con người hơn thua nhau trog đó không quá xa xôi,người ta sẽ ganh tị ghen ghét.

Nhưng một khi khoảng cách đó là trời và đất,cái động lại trong suy nghĩ mỗi người chỉ còn là hâm mộ.

Bởi vì đối phương quá ưu tú cho nên ngay cả tư cách ghen ghét đối phương cũng không có.

Và...ngày hôm nay..

Cô ...

Diệp Từ-ảnh hậu thế giới.

Vì tránh không giẫm chết một con mèo mà đâm thẳng vào dải phân cách đường.

Tốt rồi,ngày mai các tờ báo lớn nhỏ trong nước,ngoài nước sẽ đồng loạt giật tít “ảnh hậu gây tai nạn giao thông,tử vong tại chỗ.”

Vì một con mèo chết tiết mà toi mạng.

Mà con mèo đó thậm chí còn không thèm quay lại nhìn một cái,quấy đuôi tung tăng chạy mất xác rồi.

Đúng là người tốt khó làm.

-”Nếu có kiếp sau ta tuyệt không làm người tốt.”

Diệp Từ nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ảnh Hậu Xuyên Không

Lần nữa mở mắt ra Diệp Từ khuôn mặt nhìn có chút ngu.

Bởi vì cô nhận ra,cô đang ở bệnh viện.

Được cứu?

Không phải chứ?

Với bộ dạng te tua trong xe đổ của cô mà được cứu ra, không phải hủy dung cũng là tàn tạ nằm một chỗ trên giường cả đời.

Đối với kẻ luôn tự YY về đẹp của mình như cô, đây là tuyên án tử hình.

Diệp Từ ngồi trên giường, ngăn người nhìn vị bác sĩ hơi cao tuổi, nhưng vẫn còn nhanh nhẹn mặc áo blouse trắng đang đứng ngay cạnh giường cô nước miếng tung bay yy nha nha cái gì đấy.

Càng nghe cô càng cảm thấy đầu óc dường như to ra, không hiểu, không kịp phản ứng. hoàn toàn lâm vào trạng thái đờ đẫn.

- “Bệnh nhân đầu bị va chạm nặng, có khả năng sẽ gây ra những tổn thương cho não.”

Vị bác sĩ già dùng một chút, đưa cây thước nhỏ chỉ vào tấm phim chụp X-quang trên tường, nói tiếp

-”Tại vị trí này, bên trong có một khối máu bầm xuất hiện, có khả năng chèn ép lên dây thần kinh trí nhớ, Trường hợp nhẹ, có thể sẽ gây ra chứng mất trí nhớ tạm thời... nặng, có thể sẽ xuất hiện tình trạng trí nhớ hỗn loạn, không rõ ràng, cũng có thể trí nhớ bị chập vá lung tung vào nhau tạo nên những kí ức sai lệch, ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đến cuộc sống cũng như tính cách của người bệnh sau này.”

Vị bác sĩ không ngừng thao thao bất tuyệt, từ ngữ mạch lạc, dễ hiểu, tiếng phổ thông chuẩn xác. Dừng lại thở một hơi, hớp một ngụm nước nhuận cổ, cuối cùng ông ta phun ra một câu

-”Trường hợp xấu nhất có thể gây nên chứng bệnh ảo tưởng. Tất nhiên đây là trường hợp xấu nhất, nếu may mắn, vị tiểu thư này sẽ..” rất nhanh trở lại bình thường, chỉ chờ khối máu bầm tan đi là được. Ông ta muốn nói như vậy.

Song, chứng kiến đến gương mặt thộn ra của Diệp Từ, vị bác sĩ thở dài. nuốt câu đó vào bụng.

-”phản ứng chậm chạp, tiếp thu thông tin quá yếu. Đây cũng là hậu quả của khối máu ứ đọng trong não kia.” ông vuốt vuốt chòm râu đưa ánh mắt đồng tình nhìn Diệp Từ.

Diệp Từ trán nổi gân xanh.

Ông là bác sĩ hay là thầy phán mà phán như thánh vậy? Con mắt nào của ông thấy tôi phản ứng tri độn? tiếp thu thông tin yếu? Yếu em gái ông.

Cô rất muốn giơ ngón tay giữa chỉ vào mặt ông ta.

Nhưng nghĩ lại hình tượng ảnh hậu của mình, cô nhắm mắt lại, cố đè nén cơn bực bội.

Cho dù là ai, bị một người khác nhìn với ánh mắt mình là một con ngu cũng sẽ không thể bình tĩnh. Ít ra trước mắt Diệp Từ là như vậy.

Nhưng nền giáo dục của Diệp ba ba tốt lắm, cộng thêm kinh nghiệm nhiều năm diễn kịch, đóng phim đã tạo cho cô một khả năng có thể tự do điều khiển cảm xúc hi nộ ái ố của mình một cách thuần thục.

Cho nên, cô rất nhanh thu liễm oán giận. Chỉ hung hăng trừng vị bác sĩ kia.

Mới vừa rồi cô còn đang phiêu linh trên không trung cảm khái tư thế chết của mình không đẹp, vì sao mờ mắt ra lại nằm trên giường bệnh?

Cô cũng không tin mình được cứu sống, bởi vì hơn ai hết cô biết mình đã chết rồi. Hơn nữa còn chết rất khó coi.

“Cũng tại con mèo chết tiệt vô ơn kia.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng.

Nếu không phải là được cứu, vậy chỉ có hai khả năng.

Một là cô trọng sinh, hai là y hết tiểu thuyết cô xuyên không.

Nhưng nhìn căn phòng bệnh, mặc dù cũng là phòng vip, nhưng Diệp gia có phòng bệnh chuyên chúc của mình.

Gia sử cô được người khác đưa vào bệnh viện gần nhất, bệnh viện đó cũng sẽ ngay lập tức chuyển cô đến bệnh viện trực thuộc Thành phố.

Cho nên nói..

Cô-xuyên-không-rời.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hảo Hảo Sống Thôi!

Lục lọi một chút nguyên chủ trí nhớ, Diệp Từ suýt nghẹn chết.

Diệp Từ tại thế giới này cũng về với đội “ra đi vì tai nạn giao thông”, nhưng cái lí do ra đi lại lằng xẹt.

Diệp Từ của thế giới này mê luyến Phuong Hằng-nam diễn viên hạng hai, đang hot nhờ những bản tình ca ba xu.

Cũng không biết nàng ta mê cái gì ở Phuong Hằng, nhưng lại một mực làm fan trung thành của hắn, hết tiền lại năn nỉ ba nàng cho hắn những hộp đồng bèo bở.

Dần dần từ ca sĩ hạng bét vô danh tiểu tốt được nhiều người biết đến. Khuôn mặt điển trai lại ăn nói có duyên khiến fan của hắn càng ngày càng đông đảo.

Mà Diệp Từ lại càng ngày càng mê đắm hắn.

Hôm nay như mọi ngày nàng đến phim trường quần quít lấy hắn, lại gặp được hắn đang cùng nữ diễn viên khác thân mật.

Đó là Tư Nhã, một ngôi sao mới nổi, có lượng fan hùng hậu, hậu trường vững chắc.

Nhất thời Diệp Từ mất bình tĩnh, cảm giác bị phản bội lại khóc lại mắng chửi, nhưng đối tượng không phải tên Phuong Hằng tra nam kia mà là nữ diễn viên Tư Nhã, khiến Tư Nhã nổi giận một phen si và nơi đông người mắng nàng vừa xuẩn lại kiêu căng.

Mà Phuong Hằng chẳng những không giúp nàng, còn một phen ném đá xuống giếng, mắng nàng không biết xấu hổ bám theo hắn.

Hai người cứ vậy nghênh ngang bước đi để lại mọi người bàn tán xôn xao, mà Diệp Từ thất thần cùng không tin được.

Diệp Từ bị những lời nói của Phuong Hằng đã kích, trên đường lái xe không chuyên chú đâm vào gầm xe tải mất mạng.

Cũng không biết vì sao nguyên chủ ngoài trời xước ngoài da vài chỗ chung quy là không có dấu vết bị thương trí mạng, như vậy lí do nguyên chủ mất mạng lại là gì?

Và cô vì sao lại ở nơi này? Trong thân thể này??

Diệp Từ rối rắm

-”Nói vậy là con gái tôi bị mất trí nhớ tạm thời? Vẫn là...” – Một người đàn ông trung niên thành thực, vô cùng anh tuấn hỏi vị bác sĩ với vẻ lo lắng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Diệp Từ đầy đau lòng.

Ông không dám nói tiếp, bởi vì ông sợ mọi chuyện sẽ trở thành như vậy.

Người đàn ông nghẹn lời, trông mắt đỏ hoe, không biết bởi vì thức đêm lo lắng, hay là đã..khóc vì xót thương cho con gái mình.

Đây là đứa con gái của ông, vợ ông đã mất, nó là thứ duy nhất vợ ông để lại cho ông để ông còn có chút lí do để tiếp tục sống trên đời này.

Ông không dám nghĩ đến nếu mất nó ông sẽ như thế nào..

Vị bác sĩ già đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, nói một cách nghiêm túc:

- “Kết quả chụp CT cho thấy não của con gái ngài ngoài khối máu ứ đọng không có vấn đề gì khác thường. Nếu mọi chuyện tiến triển thuận lợi, khối máu bầm tan đi, trí nhớ con gái ngài sẽ phục hồi lại như cũ.”

-” Nhưng đó là trường hợp tốt nhất, bởi vì, não là một cơ quan tối quan trọng, nên hiện giờ chưa thể nói khối máu kia có để lại di chứng gì hay không, hoặc giả sử nếu nó không tan hết, tổn thương đối với dây thần kinh trí nhớ sẽ tới mức nào. “

-”Do đó, chúng tôi tạm thời chưa thể chẩn đoán được tình trạng hiện giờ của cô ấy là gì, và khi nào có khả năng phục hồi trí nhớ. “

-”Thời gian phục hồi một cách lạc quan cũng mất từ ba đến năm tháng. Tới lúc đó, nếu tình hình của cô ấy vẫn không tiến triển, ngài có thể đưa đến đây khám lại.”

Nghe những câu không một chút chắc chắn đó, người đàn ông có trong nháy mắt khí tức bị thương tràn ra.

Ông quay đầu lại nắm thật chặt tay Diệp Từ, không nói nên lời. Trong đáy mắt là một mảnh chua xót.

Diệp Từ bối rối nở nụ cười, rút tay lại.

Người đàn ông thân mình khẽ cứng đờ.

- “tiểu Diệp.. là ba ba đây” hần cười xót xa ôn nhu nhìn Diệp Từ.

- “...”

- “được rồi, không muốn gọi ba ba cũng không sao, khi nào con muốn gọi thì gọi. Chúng ta về nhà đi”

Diệp Từ nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt, bỗng có chút ỳ ạch, đôi mắt phấp phồng, đây không phải cảm xúc của cô, có lẽ là của nguyên chủ đi.

- “vâng” Diệp Từ cúi đầu hoán một tiếng.

Nếu đã xuyên qua, vậy cô sẽ hảo hảo mà sống.

Ba ba ở bên kia, hãy bảo trọng sức khỏe. Con gái sẽ bắt đầu một cuộc sống mới thật tốt tại nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Hoàn Cảnh Mới

Tại một khu biệt thự xa hoa tọa lạc phía Đông thành phố, trên trục đường chính.

Ngôi biệt thự xây dựng theo lối kiến trúc của Pháp.

Điểm nhấn đặc trưng là cổng vòm màu trắng trang nhã.

Dàn hoa hồng vòng quanh cánh cổng, trước sân nhà đặt một chiếc xích đu màu trắng, bên cạnh là bàn trà thưởng hoa ngày hạ.

Đá men xanh lót nền, một không gian với thảm cỏ xanh rộng rãi.

Vào trong nhà, thiết kế càng tinh tế tỉ mỉ. Từng căn phòng trang hoàng nội thất xa xỉ.

Căn nhà này đã được tạp chí “Không Gian Đẹp” trên thế giới nhiều lần bình chọn.

Nếu có ai để ý, sẽ thấy được từng chi tiết thiết kế đều tràn đầy tình cảm ấm áp.

Đây là Diệp ba cùng Diệp mẹ cùng nhau thiết kế căn nhà.

Tại sảnh chính treo một bức ảnh gia đình ba người ấm áp, nam nhân anh tuấn, nữ nhân dịu dàng bế trên tay tiểu công chúa cười tít mắt.

Dọc theo hành lang là những bức hình hoặc lớn hoặc nhỏ của một cô gái có nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, đó là cổ ảnh hậu Từ Nguyệt-mẹ Diệp Từ

“ào” trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy xen lẫn cả những âm thanh bản nhạc êm dịu.

Mặt nước trong bồn tắm rộng rãi đủ chèn chân năm người đàn xao động, hội tụ bóng nước.

Một bóng dáng trôi lên trên mặt nước, mái tóc nâu màu hạt dẻ ướt đầm phủ lên hai bờ vai trắng nõn.

Vòng một non mềm như ẩn như hiện trong nước.

Bóng dáng đó khẽ đưa tay vuốt đi những hạt nước còn đọng lại trên mặt, nhẹ mím cười đứng lên, với tay phủ tấm khăn bao bọc lấy cơ thể ngọc ngà.

Cô gái này chính là Diệp Từ, sau khi làm một loạt kiểm nghiệm, bác sĩ xác nhận chỉ bị tạm thời mất trí nhớ ngoài ra không có gì thương tổn.

Dưới sự kiên trì của cô,Diệp ba ba đã đồng ý xuất viện ngày hôm nay.

Trải qua một đêm “ác mộng” xem hoàn một bộ phim về cuộc đời một cô gái,cô xem như đã hiểu tình huống hiện tại của mình.

Đúng vậy,cô xuyên không,nhưng là xuyên vào tiểu thuyết.

Cô hiện tại đang ở trong cuốn tiểu thuyết có tên là “Tiểu tình nhân minh tinh của ánh đế”.

Nghe cái tên đã đủ biết nội dung nó tròn méo như thế nào.

Thực sự mà nói là tò mò chết miêu a.

Nhớ ngày đó vừa từ lễ trao giải liên hoan trở về,cô gặp phải một cửa hàng vô cùng quái dị,cũng không biết là xuất hiện khi nào.

Diệp Từ cô ở thời trung học thích nhất là thu thập truyện ma quỷ,bởi vậy nhìn quán âm u kia cô nổi lên hứng thú dừng xe ghé vào.

Kết quả phát hiện bên trong là một gian hàng cho thuê truyện.

Cũng không biết nguyên nhân nào,thế nhưng cô có cảm giác có người kêu gọi mình.

Vì tò mò cô mới đi theo linh tính mạch bảo tiến đến một kệ sách,rút ra một cuốn truyện.Liên là cuốn “tiểu tình nhân minh tinh của ánh đế”.

Đúng lúc đó điện thoại thư kí giục đi show tiếp theo vang lên,cô cứ vậy cầm nó đi thanh toán,bước ra khỏi tiệm tiện tay vứt trên nóc học tủ mini trên xe.

Sau đó quên băng mắt nó cho đến trước ngày tai nạn giao thông,xe định kỳ tẩy rửa cùng bảo trì,nhân viên công tác đã đưa cô cuốn truyện trên ngăn tủ.

Kết quả đêm đó khi cô đang đọc kịch bản cảm giác có cái gì đó kêu gọi lại lần nữa xuất hiện,nhìn một lượt quanh phòng,tầm mắt cô dừng lại tại cuốn truyện xếp trên kệ sách, cô tò mò đứng dậy lấy nó xuống đọc thử.

Đọc xong nội dung cô trực tiếp khó thở,cái quỷ gì mà tình nhân minh tinh?thực sự cô rất muốn gặp tác giả để hỏi xem tư duy của hần làm bằng gì.

Sáng hôm sau,trên đường trở về từ buổi lễ, cô kinh ngạc khi phát hiện ra cái cửa tiệm ngày hôm qua đã biến mất,thay vào đó là cửa hàng bán đồ trẻ em!!!!

Cô thề là mình thấy một nữ nhân mờ ảo đứng đó ngoắc tay với cô,vì mãi nhìn sang nên không chú ý,đến khi giật mình quay lại đầu lại thì xem chút nữa va phải con mèo,vì tránh nó nên đâm vào dải phân cách.

Và bây giờ ,cô đứng ở đây. Trở thành Diệp Từ, pháo hôi nữ phụ cùng tên cùng họ.

Thật là..không biết nói gì.

Cô nhìn mình trong gương,gương mặt hình trứng hoàn mỹ,mí như hoa, đuôi mắt cong cong,mày liễu,quỳnh mũi khéo léo,môi no đủ không tô mà đỏ.

Da dẻ trắng nõn nộn nộn như đậu hũ.

Xuống thêm một chút là cổ thon dài,xương quai xanh quyen rũ,vòng một non mềm,eo ếch,đôi chân thon dài,cả thân hình tỉ lệ cân xứng không tí vết,không thừa một chút thịt nào.

Nơi nên lồi cần lồi lồi đã lồi,đường cong uốn lượn.

Chỉ hai chữ.

“Cực phẩm”

Mĩ nhân trong gương nhẹ nhếch nụ cười quyến rũ,mắt hàm sương mê người,môi hơi chu hồng hồng nộn nộn,lại đối một gương mặt ngạo kiều,khoẻ mắt đuôi lông mày phong tình vạn chủng.

Mắt đen khê chớp rõ ràng là một cô nữ sinh khê cười đáng yêu lại thoáng chốc trở thành mộng nước.

Ân,đây là trong truyền thuyết trời sinh không thể sao?

* trời sinh không thể: tức là cơ thể sinh ra có khả năng tự khống chế toàn bộ cảm xúc của thân thể bao gồm “thị nô ái ố”.

Hơn nữa gương mặt nguyên chủ có nét linh động trẻ trung,kết hợp với mí hoặc quyen rũ sẽ tạo nên hiệu ứng vô cùng tốt.

Ba là đạo diễn nổi tiếng,mẹ là cổ ảnh hậu,nhưng kết tinh của hai người thì..quả thật là phế vật.

Diệp Tử đối với con đường trước mắt mờ mịt vì mình điếm nên nhang.

Trước mắt nên nghỉ ngơi phục hồi sau chấn động đã.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Còn Chưa Bằng Một Cái Nữ Phụ

Nằm ngẩng người nhìn chăm chăm lên trần nhà, Diệp Tử tâm hồn bay vào nguyên tác cuốn truyện.

Tính ra cô đến thế giới này, trong thân xác cô gái cùng tên cùng họ với cô đã được năm ngày.

Chính xác mà nói, nguyên chủ cũng không phải nữ phụ gì, chẳng qua là một viên đá hoàn thiện vở kịch, giúp nữ chủ sau này xuất hiện mà thôi.

Diệp Tử trong nguyên tác chết, Diệp baba đau lòng vô cùng, hai năm sau tại cô nhi viện gặp nữ chủ là cô nhi đang công tác tại nơi này, có vài nét giống với Diệp Tử, liền nhận làm con gái nuôi.

Có Diệp baba làm hậu thuẫn, nữ chủ nhanh chóng nổi tiếng, gặp anh đế, một hồi yêu hận ngược nhau, sau ở cùng một chỗ.

Sau đó nữ chủ tìm lại được người thân thất lạc, là tổng giám đốc hãng phim lớn, có hai ba ba làm chỗ dựa, có người yêu là anh đế, nhân sinh viên mãn.

Mà nguyên chủ dần trôi vào lãng quên, chỉ có Diệp baba thỉnh thoảng viếng mộ, ngoài ra cũng không có ai.

Đúng lúc cô đang bị ai thay nguyên chủ thì một tiếng gọi thành công kéo cô về hiện thực.

- "Tiểu Diệp, xuống ăn cơm" là giọng Diệp baba

Nghe nói đến ăn cơm, bụng Diệp Tử rất hữu hảo ứng đối hai tiếng "rột rột" tỏ vẻ kháng nghị, cô đưa tay sờ sờ bụng có chút xấu hổ lên tiếng.

- "vâng ạ" sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Diệp Tử mặc bộ váy màu hồng từ trong phòng đi ra, bước xuống cầu thang.

Mái tóc dày như rong biển được tùy tiện buộc bằng một sợi ren lụa màu nâu.

- "oa~ thơm quá a" Diệp Tử vừa bước xuống cầu thang liền bị một mùi thơm thức ăn quyến rũ.

Bước đến ghế ngồi xuống, Diệp Tử hí mắt nhìn một bàn năm món bốn mặn một canh kèm rau dưa đủ màu sắc nhìn không được hai mắt loé sáng.

- "mời baba dùng bữa" Diệp Tử nắm đũa lên tiếng.

"Cạch"

Diệp baba chẳng buồn nhặt lên chiếc đũa bị rơi cứ như vậy nhìn chăm chăm Diệp Tử, hai mắt kinh ngạc, không dám xác định.

- "tiểu Diệp.. con.. con vừa mới gọi ta là gì?" giọng ông run run.

Nếu có người ở đây hẳn sẽ vô cùng ngạc nhiên vị đạo diễn nổi tiếng "hét ra lửa mưa ra khói" này lại có phút giây mềm giọng bất an như vậy.

Suy cho cùng "đao to búa lớn" với người ngoài cũng không nở một chút nặng lời cùng con cái .. đáng thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

- "baba.." Diệp Tử hơi dừng một chút sau đó nhìn Diệp Chính cười rặng rỡ lặp lại xưng hô.

Trong kí ức của nguyên chủ, thứ tốt đẹp duy nhất còn tồn tại chính là tình thương yêu sủng ái vô bờ bến của người đàn ông trước mắt này.

Cô chiếm thân thể này mặc kệ là bởi vì lí do gì thì cô cũng sẽ vì nguyên chủ sống tiếp phần còn lại, thay cô ấy chăm sóc ấm áp duy nhất này.

Còn đối với thế giới kia.. nói thật cô có chút tiếc nuối, bởi vì baba cô nơi đó thật sự là thương cô lắm, nhưng ngoài điều đó ra cô cũng không có gì luyến tiếc.

Mỗi ngày lịch trình không phải quay phim sẽ là chụp ảnh, bạn bè không có một ai, yêu đương thì khỏi nói.

Cô thậm chí còn chưa có nụ hôn đầu ..tất nhiên về mặt ý nghĩa và tâm lý,còn nụ hôn đầu về mặt biểu tượng...haha,có lẽ cô hôn không dưới ba mươi người.

Dù sao danh hiệu Ảnh hậu thế giới cũng phải đổi mồ hôi nước mắt đóng phim,không tự nhiên trên trời rớt xuống danh hiệu đó được.

Cảnh thân mật tất nhiên phải có.

Cô ở thể giới kia đã chết,nên cũng không có lắm không cam lòng.

Nhân sinh ngắn ngủi,ai biết ngày mai rồi sẽ ra sao.

Baba hẳn sẽ có Diệp Vĩ lo cho.

Nghĩ đến đứa em trai luôn chạy theo sau lưng mình một tiếng tí tí hai tiếng tí tí,từ nay về sau cũng không còn cơ hội nghe nó gọi bất kỳ tiếng nào nữa
Diệp Từ có chút chua chua trong lòng.

.....kết thúc hồi tưởng.....

-”hào hào,lại gọi một tiếng” Diệp baba giọng khàn khàn,không thể che giấu nỗi vui mừng.

-”baba” Diệp Từ nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt hơi dừng lại sau đó nói tiếp:

-”tuy con vẫn chưa hồi phục trí nhớ,nhưng trong vài hình ảnh rời rạc thỉnh thoảng vụt qua trong óc vẫn có người.”

-”con cũng cảm thấy không có dấu hiệu bài xích ngược lại cảm thấy muốn thân cận,cho nên con sẽ từ từ tiếp nhận có được không ạ?” Diệp Từ nhìn Diệp baba nói.

-”ăn,ăn,mau dùng com.” Diệp baba quay mặt gạt đi lệ vương trên khoé mắt.

-”vâng ạ” Diệp Từ gấp một miếng thịt kho tàu cho vào bát Diệp baba.

Diệp baba chỉ cảm thấy hôm nay bữa com phá lệ ngon miệng,lại ăn nhiều thêm một chút.

Thím Vương nhìn hai người ăn vui vẻ trong lòng cũng vui thay cho hai người.

Bà vốn là nhũ mẫu của tiểu thư tại Từ gia,sau theo chân tiểu thư Từ Nguyệt làm người giúp việc tại nhà này đã hai mươi một năm.

Bà là người nhìn Diệp Từ theo từ trong tã cho đến lớn lên xinh đẹp như hiện tại,mặc dù bà vẫn là kính ý nhưng lại thăm xem cô như cháu gái bà.

Có đoạn thời gian tiểu thư chẳng những trang điểm không hợp với tuổi bản thân,còn trở nên xa cách với Diệp tiên sinh khiến bà cũng không vui được.

Thím Vương không biết khi chuyện đó xảy ra là bởi vì Diệp baba không đồng ý cho Phương Hằng diễn trong tác phẩm chiếu trên kênh giờ vàng khiến nguyên chủ bị Phương Hằng lạnh nhạt mà tranh cãi với Diệp baba.

lời tác giả: thị trường bên này có vẻ ế ẩm,đẩy mạnh tiêu thụ một chút.

Bên này 10 chương đầu chỉ cần đạt lượt votes 40 ta sẽ post ngay chương mới,không cần lịch.

Ủng hộ ta nào...maizzoooooooo...*tác giả cần khăn tay hò hét*

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bản Năng Diễn Viên

Sau khi ăn xong,thím Vương dọn dẹp bát đĩa vào phòng bếp,mà Diệp Từ thì nắm trong tay quả táo bắt đầu gọt vỏ.

Diệp baba yêu thương nhìn con gái mình nhu thuận trước mắt có cảm giác mình nằm mơ.

Ông đã chuẩn bị thoả thuận cho Phương Hằng đóng phim như ý nguyện con gái lại không ngờ tai nạn xảy ra.

Cũng tốt,Phuong Hằng kia vừa nhìn đã biết không phải dạng gì tốt đẹp,tiểu Diệp quên đi thật sự rất hảo.

Còn về việc giúp tiểu tử kia có một chân trong kênh giờ vàng..?

Quên đi,dạo này trí nhớ ông có vẻ không tốt,ân,có lẽ là mất trí tuổi già đi.

Diệp baba đã quên hiện tại ông chỉ mới hơn bốn mươi tuổi.

Diệp Chấn không biết,bởi vì tin đồn Phuong Hằng sắp được tham gia bộ phim trên giờ vàng đã lan rộng trong tất cả giới nghệ sĩ trong nghề,bao gồm cả Phuong Hằng.

Mà công ty một khi có lệnh chuyển công tác phải hết một kỳ mới có thể thay đổi tức là một năm.

Hắn nghĩ, với sự nổi tiếng của hắn hiện tại một năm đã đủ hắn có vị trí vững chắc trong giới showbis,không cần phải đi theo lấy lòng nữ nhân ngu ngốc kia nữa,cho nên hắn mới dám can rờ nhục nhã Diệp Từ nơi đông người như vậy.

Mà Phuong Hằng cũng không biết trong cuộc họp quyết định vị trí công tác, đúng lúc Diệp Chấn định đóng dấu vào văn bản quyết định thì nhận được tin con gái vào bệnh viện.

Lúc đó ông còn tâm trí nào mà đóng dấu với không đóng dấu, lập tức lao tới bệnh viện,vị trí mơ ước của hắn cứ vậy tan thành mây khói.

Giờ hắn vẫn chưa biết ,còn đang thở gấp trên người Từ Nhã đầu.

-”baba,chiều baba có thời gian không?”

-”ân?” Diệp baba đặt kịch bản trong tay xuống bàn ngẩng đầu nhìn Diệp Từ.

-”nếu baba không bận chúng ta đi dạo phố có được không ạ?” Diệp Từ nhào vào lòng Diệp baba ngược đầu làm nũng.

-”quyết định vậy đi, baba không bận gì cả” Diệp baba xoa xoa mái tóc mềm mại của Diệp Từ cười cười.

-”hoan hô,vậy con đi chuẩn bị,một lát chúng ta cùng đi” Diệp Từ vui vẻ nhảy chân sáo về phòng.

Diệp baba cũng đứng dậy gọi điện cho trợ lý an bày dờ đi cuộc gặp với biên kịch chiều nay.

Diệp baba đối với cuốn kịch bản cần phê duyệt trên bàn quyết định làm ngo,con gái đề nghị bồi nàng đi dạo,đừng nói là phê duyệt kịch bản,đang quay phim ông cũng bỏ được a.

Cho nên mới nói,nữ nhi không tuyệt đối là bệnh mãn tính.

Ba tiếng sau..

Ga tàu điện ngầm

Diệp baba hai tay cho vào túi quần chậm rãi đi phía sau nhìn nữ nhi hết nhìn đông lại nhìn tây trong mắt tràn đầy ý cười.

Ông đang định lên tiếng gọi Diệp Từ chuẩn bị tàu điện ngầm đến bến thì thấy Diệp Từ cầm trong tay tờ rơi nhìn chăm chú.

Ông đi nhanh lại nơi nữ nhi đang đứng,ghé mắt nhìn sang,hoi sừng sốt.

Sau đó,ông chợt nhớ ra trong lịch trình chiều nay ngoài gặp biên kịch còn phải đến chủ trì buổi tuyển chọn diễn viên đóng vai trong bộ phim sắp tới.

Diệp baba hơi nhíu mi không biết làm sao,ông tuyệt đối không muốn bỏ lại nữ nhi một mình,mà buổi tuyển chọn kia không thể không có ông.

Đúng lúc này,gọng Diệp Từ trong trẻo vang lên.

-”baba,đây là kịch bản của baba phải không?” Diệp Từ chỉ vào nơi ghi tên đạo diễn trên tờ rơi hỏi.

-”ân” Diệp baba trả lời.

-”con muốn tham gia có được không?”

Diệp baba sừng sốt.

Con gái ông vốn không thích nghề nghiệp liên quan đến điện ảnh sân khấu, lúc trước ông từng mong nữ nhi nối nghiệp mẹ, nhưng hết lần này đến lần khác nữ nhi không đáp ứng, thế mà bây giờ..?

Diệp Từ thấy Diệp baba không phản ứng tương Diệp baba không đồng ý liền tiến đến nắm lấy tay ông lắc lư.

-”được không baba? con hứa sẽ không gây rắc rối tổn hại danh tiếng baba đâu”

-”con nghiêm túc?” Diệp baba nhìn Diệp Từ nghiêm khắc hỏi.

Đối với một đạo diễn có lương tâm và đạo đức cũng như trách nhiệm nghề nghiệp như ông, sân khấu là nơi thiêng liêng, không phép kẻ nào đùa giỡn cho dù đó là con gái ông, bởi vì nhờ có sân khấu ông mới gặp được Từ Nguyệt..

-”vâng” Diệp Từ gật đầu, trong mắt là kiên định quang mang.

Bộ phim này là Diệp baba kỉ niệm hai mươi năm ngày cưới với người vợ quá cố Diệp mẹ- Từ Nguyệt.

Trong nguyên tác, bộ phim này bị dời hai năm sau mới chính thức bấm máy, bởi vì cái chết của nguyên chủ.

Mà nữ chính chính là nữ chủ Liễu Như Nhi

Bộ phim này cũng chính là bộ phim đưa nữ chủ Liễu Như Nhi một bước lên mây, tiến vào hàng ngũ đại minh tinh trẻ tuổi.

Nhưng điều quan trọng là..

Lúc nắm trên tay tờ rơi, đọc thông báo tuyển diễn viên, máu trong cô hết như sôi trào, có cái gì đó rục rịch trong trái tim cô, cô biết đó là gì.

Cho dù là Diệp Từ ở Địa Cầu vẫn là Diệp Từ trong tiểu thuyết, máu chảy xuôi trong cơ thể hai người đều có chung sự yêu thích và đam mê đối với sân khấu.

Thứ đang sôi trào trong lòng cô chính là..

“Bản năng diễn viên”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ghi Danh

Tại quảng trường trung tâm thành phố.

Liên tục có nhân lực tục tiến đến tham dự buổi tuyển chọn công khai.

Sức chứa của quảng trường tầm 2000 người bây giờ đã được điền đầy hơn một nửa.

Hàng đầu tiên là những nhà tài trợ chính, sau đó là một loạt diễn viên đến tham dự.

Bởi vì dự án phim lần này vô cùng lớn, cho nên sẽ có sự tham gia bình chọn của khán giả.

Quyết định của khán giả có thể trực tiếp ảnh hưởng đến 1/3 kết quả tuyển chọn.

Bởi vì khán giả cũng chính là người xem, đây cũng là cách PR hiệu quả nhất cho bộ phim.

Lúc cha con Diệp Từ đến thì trợ lý Ôn đã vò đầu bứt tóc muốn cắn người rồi.

Lí do.. điện thoại Diệp lão đại không mở máy, mà giờ tuyển chọn thì đã sắp đến.

Trợ lý Ôn căm thù nhìn cái điện thoại như muốn đào ra một cái động, hần há miệng gặm một trái táo phát tiết sự nôn nóng trong lòng.

Phụ tá Vân âm thầm nuốt nước miếng nhìn trợ lý Ôn gặm nhấm nhỏ quả táo dịch dịch thân mình lui đến một góc, cố gắng giảm đến mức thấp nhất sự hiện hữu của mình, nếu không hẳn nghĩ mình sẽ bị trợ lý Ôn trực tiếp gặm như trái táo kia.

Trợ lý Ôn phun hạt táo xuống đất bóp chặt điện thoại oán giận.

- "không biết tên khốn nào giấu đĩa bay của lão đại, hai lão đại giờ này còn chưa đến"

Diệp Chấn vừa bước vào phòng hậu cần, nghe Ôn trợ lý nói thân mình cứng đờ, còn Diệp Tử thì trực tiếp không khách khí cười ra tiếng.

Trợ lý Ôn nghe tiếng cười khanh khách như chuông bạc thì sững sốt sau đó quay đầu lại chuẩn bị giáo huấn kẻ không biết thời thế nào thì lọt vào gương mặt đen thui của một người.

Diệp baba lăm lăm nhìn Trợ lý Ôn khiến hắn một thân mồ hôi lạnh.

Hắn chột dạ nhai nuốt ngậm táo còn lại trong miệng, sau đó lấy tốc độ ánh sáng lập tức thay một gương mặt mười phần đơn giản.

- "Diệp lão đại, ngài đến rồi à" dứt lời vội kéo ghế, sau đó chân chó mười phần rút một ly nước mát đưa cho Diệp Chấn.

Mà phụ tá Vân thì rót một ly nước đưa cho Diệp Tử.

- "Lão đại, ngài làm chi không mở điện thoại? bên này dầu sôi lửa bỏng tôi vội muốn chết à" Ôn trợ lý bắt đầu lái nhái.

Diệp Chấn liếc xéo Ôn trợ lý phun ra một câu.

- "mất đĩa bay, điện thoại đặt trên đó"

Ôn trợ lý xém cắn trúng lưỡi, trong lòng âm thầm kêu rên. "Diệp lão đại, ông rất hẹp hòi, cũng rất thù dai" tất nhiên hắn không dám nói ra miệng.

Mà Diệp Tử thì trực tiếp bị sặc nước.

Lúc này Ôn trợ lý mới đảo mắt đánh giá thiếu nữ trước mặt, hắn không khỏi sững sốt vì thiếu nữ này thật sự đẹp quá, đẹp đến khiến người khác gặp một lần khó quên được.

- "vị tiểu thư mỹ lệ, người tên là...?" Trợ lý Ôn đẩy đẩy gọng kính màu vàng rất thân sĩ hỏi hạ thân mình mỉm cười hỏi.

Diệp Tử hơi sững sốt sau đó càng cười khoa trương hơn.

Không ít người nương theo tiếng cười trong treo chú ý bên này, trong đó có cả nhân vật mà nếu Diệp Tử biết hắn xuất hiện tại đây cô sẽ im như cái nhíp.

Diệp baba trán hạ một đám hắc tuyến, đối với tên trợ lý động kinh này ông trực tiếp nhắc chân-đạp.

- "đó là con gái ta"

- "ai cha, thì ra là viên ngọc của Diệp lão đại, kính ngưỡng đã lâu, xin phép bắt tay một cái được không?"

Ôn trợ lý vô cùng kinh ngạc, sau đó cười tít mắt vừa nói vừa chia tay ra, thành công nhận cái đập thứ hai của Diệp baba.

- "người tham gia tuyển chọn đã đến đủ chưa?" ông hỏi.

Ôn Việt tức Ôn trợ lý nghe nhắc đến công việc lập tức thu hồi dáng vẻ đùa cợt, hắn đưa ngón tay nâng kính mắt, tay còn lại giữ notebook bắt đầu báo cáo.

- "đã có 15 người ghi danh tham gia vòng loại, trong đó 2/3 là nghệ sĩ, diễn viên có chút tiếng tăm trong giới điện ảnh, hiện tại đang tập trung phía sau sân khấu"

- "à, cậu thêm tên của cô gái này vào"

- "con đi theo Ôn Việt làm thủ tục ghi danh đi." ông quay sang Diệp Tử nói.

- "vâng"

Ôn Việt kinh ngạc nhìn cô gái nhu thuận đi sau mình, hắn theo thói quen đưa tay đẩy mắt kính.

-”Diệp tiểu thư muốn thử vai?”

-”gọi tôi là Diệp Từ hoặc tiểu Diệp là được,đúng vậy” Diệp Từ tùy ý cười trả lời.

-”như vậy tôi sẽ gọi cô là tiểu Diệp,tôi lớn hơn cô 3 tuổi,nếu không chê cô có thể gọi Ôn ca.”

-”Ôn ca”

-”ân,như vậy tôi sẽ tóm tắt sơ lược nội dung buổi thử vai cho cô,hắn cô đã biết bộ phim lần này là Diệp lão đại đích thân biên kịch và đạo diễn,Diệp lão đại muốn dựng lại quá trình hai người yêu nhau,mà mẹ của cô trước khi bước chân vào con đường điện ảnh bà là một ca sĩ,đó là lần đầu hai người gặp nhau,cho nên trong ba vòng vòng đầu sẽ thử âm,vòng thứ hai là kỹ thuật diễn và lần thứ ba là kết hợp lời thoại,cô đã rõ?”

Dừng lại trước cửa phòng dành cho người đến thử vai diễn Ôn Việt đưa tay đẩy kính mắt nhìn cô hỏi.

-”đã hiểu,cảm ơn Ôn ca”

-”ân,về giám khảo có mười người,trong đó có ba nhân vật trực tiếp ảnh hưởng đến quyết định kết quả của cô đó là Diệp lão đại,Ảnh đế Duẩn Thừa Húc và nhà đầu tư Lục Văn Kiệt.”

-”đã định ra nam chủ,chính là ảnh đế Duẩn Thừa Húc.”

Diệp Từ đối với thông tin này không mấy để ý vì cô biết trog nguyên tác hai năm sau nam chính cũng là nam chủ diễn.

Đây cũng là lần gặp đầu tiên của nam nữ chủ nga.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Gã Thợ Săn Và Tiểu Bạch Thỏ

Khi hai người đi đến trước cửa phòng, Ôn Việt dừng lại, rút từ trong tập hồ sơ hắn vẫn nắm trên tay một cuốn kịch bản đưa cho cô.

-”Đây là kịch bản.”

-”cảm ơn anh” Diệp Từ nhìn Ôn Việt cảm kích mỉm cười.

-”ân.chúc cô may mắn”

Ôn Việt nhìn cô gái bé nhỏ vươn tay đẩy cánh cửa bước vào ánh sáng cầu vồng của thế giới điện ảnh , mở miệng chúc.

Diệp Từ quay đầu hướng anh nở nụ cười xinh đẹp.

-”cảm ơn,tôi sẽ cố gắng”

Trong phòng đợi.

Một đám nữ nhân chạy qua chạy lại lo sửa sang bản thân.

Một số khác hoặc ngồi hoặc đứng xem kịch bản.

Diệp Từ bước vào khiến vài người chú ý,nhưng rất nhanh sẽ tán đi.

Cô chọn một góc không người cạnh cửa ra vào phụ, ngồi xuống bắt đầu lật xem kịch bản.

Cô không biết chỗ ngồi của mình vừa vắn tầm nhìn của một nhân vật nguy hiểm

Cùng lúc đó,tại phòng đợi đặc biệt.

Một nam nhân thân cao hơn một thước chín đang ngồi trên chiếc ghế boss.

Hắn vắt một chân lên bàn, chân còn lại bắt chéo lên chân kia.

Nam nhân vẻ mặt cao ngạo tuấn tú.

Dưới ánh nắng phụ trợ chiếu trên thân mình, hắn ngồi đó bề ngễ uy nghi hết như thần Mặt Trời Apollo.

Làn da màu đồng cổ mạnh mẽ quyến rũ, cơ ngực rắn chắc mà vẫn đảm bảo độ co giãn đàn hồi.

Cả thân hình chuẩn theo từng centimet, đôi chân thon dài đầy sức bật.

Đôi mắt ngạo mạn ẩn hiện ánh sáng màu xanh ngọc.

Mày kiếm hướng thẳng về mi tâm.

Mũi cao, sống mũi thẳng dứt khoát.

Cánh môi hơi mơn lên, mỏng, phụ trợ cho chiếc cằm gọi cảm.

Người đàn ông này là một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo.

.

.

Duẩn Thừa Húc nhàm chán xoay xoay trong tay cái điện thoại.

Một tiếng “tút” vang lên, Duẩn Thừa Húc nhìn thoáng qua vài giây, sau đó ngón tay thon dài lướt nhẹ trên màn hình.

Hộp thư mở ra, Duẩn Thừa Húc nhìn thấy kí tự trên đó thì vờn tay còn lại tại trên bàn phím gõ một loạt [code], màn hình thay đổi một giao diện khác, hắn lại nhập tiếp một loạt kí tự tổ hợp chữ cái, symbol và các con số không theo bất kì quy tắc nào.

Lúc này màn hình hiện ra một giao diện chat trực tuyến.

Tin nhắn bên trên màn hình mạng nội dung: “đã truy được kẻ phản bội”

Ngưng vài giây, ngón tay thon dài lần nữa đặt trên bàn phím nhấn gọn một chữ.

“diệt” Sau đó hắn tắt giao diện chat tiếp tục nhàm chán nhìn ra sân khấu.

Một đám nữ nhân oanh oanh yến yến trên đài ồn ào vô cùng khiến hắn nhúu mày.

Đúng lúc hắn định rời đi ánh mắt thì một thân ảnh nhỏ nhắn lọt vào tầm mắt hắn.

Thiếu nữ đi theo phía sau Diệp đạo diễn, cả người như được ánh mặt trời bao bọc khiến hắn nhìn có chút ngây ra.

Hắn tự nhận mình nhìn qua nữ nhân không ít, nhưng chưa có ai khiến hắn dừng lại ánh mắt lâu như vậy.

Ánh mắt không tự chủ di chuyển theo thân ảnh của cô, cho đến khi cô đi vào khu vực hậu cần.

Trên môi treo một nụ cười rất nhẹ, dường như là không cười, hắn xoay xoay điện thoại trong tay trong mắt đắm chiêu suy nghĩ.

Đúng lúc này, có tiếng điện thoại, hắn thu hồi tầm mắt, cúi xuống nhìn màn hình điện thoại sau đó nhận cuộc gọi.

-”nói”

-“...”

-”ân, rất tốt, thưởng hoa hồng gấp đôi”

-“...”

-”ân, tiếp tục theo thả mỗi câu hắn vào trong đi”

-“...”

Duẩn Thừa Húc kết thúc cuộc gọi,hai tay cho vào túi quần đứng dậy nhìn ra toà nhà hành chính 25 tầng xa xa,môi khẽ giương.

-”Liều Tồn,game start”

Đúng lúc này,một giọng cười thanh thúy vang lên,Duẩn Thừa Húc trong lòng hơi động,hắn tò mò xoay người nương theo tiếng cười nhìn sang,lại bất gặp được thân ảnh lúc này.

Thiếu nữ một thân áo sơ mi sọc xanh,quần jean ôm lấy đôi chân thon dài,giày thể thao năng động,mái tóc dày như rong biển buộc cao thành đuôi ngựa khoé khoắn.

Cô cười thực tự nhiên,không chút giả dối phức tạp,tiếng cười thanh lãnh nà trong trẻo khiến người khác không tự chủ mà cười theo.

Nhìn cô cười đến ngọt ngào Duẩn Thừa Húc trái tim như bị ai gõ một chút trật mắt một nhịp.

Hắn nhìn thấy cô đi theo trợ lí của Diệp đạo diễn vào căn phòng dành cho người tham gia tuyển chọn thì hơi sững sốt,sau đó chuyển sang cười.

Đợi đến khi cô đi vào phòng,đóng cửa lại ,hắn vẫn không nhúc nhích.

Cho đến lúc người quản lí của hắn bước vào nhẹ nhắc nhở đã đến giờ khai mạc,hắn mới dòi đi tầm mắt, sau đó hơi sửa lại cổ áo xoay người đi ra cửa.

Đã đến lúc hắn xuất hiện rồi.

Hi vọng hôm nay biểu hiện của cô gái kia không làm hắn thất vọng a.

Tiểu bạch thỏ không hề hay biết mình đã bị một gã thợ săn nhìn trúng, khoá mục tiêu và chờ thời cơ “làm thịt.”

Duẩn Thừa Húc vừa bước ra sân khấu,ngay lập tức tiếng hô của fan vang trời dậy đất.

-”Duẩn Thừa Húc..em yêu anh”

-”Thừa Húc,Thừa Húc,Thừa Húc...” fan đồng loạt hô to.

-“...”

-“...”

Các cô trong phòng nghe fan hô to lập tức xúm xít lại cửa chính nhìn ra bên ngoài để nhìn ảnh đế.

[Nghe nói ảnh đế được bình chọn là người đàn ông hấp dẫn nhất thế giới.]

[Nghe nói ảnh đế sau lưng có một gia tộc khổng lồ.]

[Nghe nói ảnh đế vừa được tôn vinh người đàn ông có tài sản kếch sù trong top mười.]

[Nghe nói ảnh đế còn độc thân.]

[Nghe nói ảnh đế được ..bla bla...]

[...]

[...]

Tin đồn bay đầy trời,không có phủ nhận cũng không có thừa nhận khiến fan mơ màng.

Tuy nhiên không thể phủ nhận số lượng fan của hắn là vô cùng hùng hậu.

Không ai có thể cưỡng lại sự quyến rũ của ảnh đế..

Tất nhiên ngoại trừ một người thần kinh thô nữ từ.

Giờ phút này trong góc phòng, người đó hiện đang chìm đắm vào kịch bản ,căn bản đối với tình hình bên ngoài tai không nghe mắt không thấy.

Nếu có biết có lẽ cô cũng chỉ nhún nhún vai không mấy quan tâm,làm ơn đi,kiếp trước fan của cô nhưng là trải rộng toàn bộ thế giới a.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ba Vòng Thi-Vòng Thứ Nhất

Từ phòng đợi đến nơi giám khảo ngồi phải đi ngang qua sân đợi.

Dường như tách biển mở đường, đám đông tự động dạt qua hai bên để một con đường rộng cho hắn đi qua.

Tất cả các fan vô cùng kích động nhưng lại không có ai có hành động quá khích, tiếng hô hào không dứt nhưng lại không hề lộn xộn mất trật tự.

Đây là sức mạnh của Ảnh đế.

-”Nghe nói trong quá khứ từng có fan quá khích bị thương khiến ảnh đế buồn tâm sự trên Instagram về việc này, sau đó các fan vô cùng cảm động đồng loạt hứa sẽ không bao giờ làm những hành động quá khích như vậy nữa”

Một vị nữ diễn viên phóng ánh mắt hình trái tim ra ngoài, một bên như dính chặt vào thân ảnh đang di chuyển kia, một bên không quên “tám” cùng một nữ diễn viên khác đang kê bên.

-”Ồ ô..ảnh đế của lòng em, em cũng hứa sẽ thành thành thật thật ủng hộ anh a ~” nữ diễn viên kia nghe xong gò má ửng đỏ, trong mắt tràn đầy sùng bái, chắp hai tay vào nhau ngẩng mặt mơ mộng.

Bên này Duẫn Thừa Húc đã vượt qua hàng rào fan hai bên đến được vị trí ngồi của mình an vị xuống.

Hắn bình thần bác chân chữ ngũ, nở nụ cười chuyên nghiệp hướng các fan giơ tay phải, lập tức đón nhận nhiều hơn những tiếng la hét kích động.

Hắn nhếch môi lười biếng ngồi đó, lại toát ra một nét mỉa mai riêng.

Cách thời gian bắt đầu tầm 10 phút. Hắn nhìn một lượt khắp tất cả mọi người, thu được phần lớn là ánh mắt say mê, ái mộ, phấn khích...vv..

Chợt dư quang đảo qua góc hội trường di động.

* hội trường di động: tức là có thể linh hoạt tháo lắp mọi nơi mọi chỗ.

Một thân ảnh bé xinh ngồi chăm chú vào thứ trên tay, ả, có lẽ là kịch bản đi.

Cô đang học kịch bản?

Hắn sờ sờ cằm, hứng thú nhìn cô gái không mấy may bị ảnh hưởng bởi sự hiện diện của hắn mà cúi đầu chăm chú đọc kịch bản kia.

Thật kỳ lạ, chỉ là nhìn sơ qua, hắn thế nhưng có thể thấy được trên người cô gái kia khí tràng vô cùng mạnh mẽ, một khí tràng vô cùng quen thuộc với hắn.

Đó chính là khí tràng của một diễn viên chuyên nghiệp, lão luyện trong nghề mới có, mà nàng.. nhìn như thế nào cũng vô cùng trẻ tuổi đi? Như thế nào hắn có thể có cảm giác vô căn cứ như vậy đâu?

Bỗng dưng hắn có chút mong chờ sự thể hiện của cô.

Nếu người đóng cặp với hắn là cô hắn nghĩ sẽ rất thú vị nha.

“línhhhhhh...”

Âm thanh kéo dài chừng 3 giây, buổi thử vai chính thức bắt đầu.

Các thí sinh đến tham gia buổi thử vai bắt đầu lục tục lên sân khấu.

Diệp Từ gấp lại kịch bản, cũng nhanh hơn bước chân nhanh theo mọi người

Giám khảo bắt đầu xóc lên số thứ tự của các thí sinh, sau đó các nhân viên công tác nhận lấy mỗi người mười thẻ, trao ngẫu nhiên từng người tham gia buổi tuyển chọn.

Mà Diệp Tử được phân đến số thứ tự 8/15 người, vị trí không tệ.

Sau khi nhận được số thứ tự, các thí sinh lại trở về phòng đợi.

Vòng thứ nhất mở màn.

Vòng thứ nhất chia làm hai phần là khả năng hoà âm phối khí và xướng khúc. (hát)

Các thí sinh sẽ được nhận một đề tài sau đó thoả sức diễn đạt đề tài đó.

Các loại nhạc cụ được cho phép bao gồm : piano, harmonica, saxophone, flute, trumpet, recorder (tiêu) , violin ,tembourine (trống lục lạc), guitar , cello.

Mỗi loại đều có đủ 15 bộ cho mười lăm thí sinh.

Thời gian cho phần hoà âm phối khí là 30 phút.

Bởi vì trên tờ rơi có ghi rõ yêu cầu nhân đến tham gia xét duyệt cần biết những thứ cơ bản của âm nhạc, cho nên người đứng ở đây hầu hết đều có thể thực hiện.

Quan trọng là có làm ban giám khảo hài lòng hay không.

Đề tài cho vòng thứ nhất [Ấm áp].

-”Thời gian bắt đầu.” vị chủ trì vừa dứt lời, các thí sinh liền bắt đầu nhanh chóng lựa chọn loại nhạc cụ sở trường của mình.

Cùng lúc đó, tại một miền quê nông thôn, trong một căn nhà cũ kĩ xiêu vẹo như bao ngôi nhà khác của một vùng quê nghèo.

Một thiếu nữ tầm 19,20 mười tuổi đang khó nhọc xách từng gàu nước từ miệng giếng đào lên cho vào thùng, rồi lại tiếp tục xách như vậy.

Mái tóc hơi khô mất đi độ bóng loáng của người hay làm việc ngoài trời, bộ quần áo đã bạc màu, lấm lem những bùn đất.

Cô gái khuôn mặt có thể nói là rất đẹp, làn da trắng nõn, một đôi mắt to điểm tô thêm cánh mũi nhỏ tất cả hài hoà thành một gương mặt xinh đẹp.

Cô tùy tiện dùng mép tay áo lau đi mồ hôi trên trán, đặt chiếc gàu lên thành giếng sau đó nặng nề bê chiếc thùng đi vào nhà.

Trong nhà, chiếc ti vi cũ kĩ tầm 12,13 inch đang truyền hình trực tiếp buổi tuyển chọn diễn viên.

Cô gái đi ngang qua nhà, vốn định bước xuống nhà bếp thì chợt nghe âm thanh “Duẩn Thừa Húc..Duẩn Thừa Húc...” không ngừng vang lên chợt dừng lại, xoay người nhìn vào ti vi.

Cô gái nhìn thấy một nam nhân vô cùng anh tuấn hết như một vị hoàng tử trong truyện thần thoại cô từng được đọc trong cô nhi viện.

Tìm cô chợt đập nhanh.

Nam nhân này...

Trong đầu cô bỗng toát ra một ý tưởng kỳ lạ, nam nhân này phải là của cô.

Đúng vậy, trong lòng cô đang có một âm thanh không ngừng vang vọng trong đầu cô như vậy.

Cô dán chặt hai mắt vào ti vi, khi máy quay quay đến gương mặt Diệp Chấn, cảm giác trái tim trong lồng ngực cô càng mãnh liệt.

Không biết vì cái gì nhưng cô có cảm giác hết thấy những thứ đang diễn ra trên ti vi phải là của cô.

Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay đến rướm máu mà cô gái kia vẫn không hề hay biết.

Đủ mười chap nhá, mong mọi người tiếp tục ủng hộ.kaka

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Liễu Huệ Nghi

Diệp Tử lựa chọn violin làm nhạc cụ.

Diệp baba ngồi dưới đài hơi kinh ngạc. Tiểu Diệp sở trường là piano cơ mà? Ông chưa từng thấy con gái chơi nhạc cụ nào ngoài piano cả.

Mặc dù nghi hoặc ông vẫn bình tĩnh quan sát.

Diệp Chấn không biết con gái mình nay ngụ một lĩnh hồn Diệp Tử từ một thế giới khác, ở đó Diệp Tử là ảnh hậu thế giới.

Ảnh hậu rất cao quý, nhưng chỉ cần có tài năng và bỏ ra công sức thích đáng, danh hiệu này vào tay không khó.

Thế nhưng Ảnh hậu thế giới lại khác, đó là Nữ vương của giới điện ảnh được cả thế giới ủng hộ, truy phùng.

Có được càng nhiều bỏ ra càng nhiều, người ta cứ nhìn về hào nhoáng bên ngoài rồi tặc lưỡi cảm thán vận khí hảo, mấy ai hiểu được đằng sau những vinh quang là cỡ nào mồ hôi và nước mắt.

Diệp Tử để đứng trên ngôi vị ảnh hậu thế giới, thứ cô bỏ ra gần như là cả cuộc đời cô độc, không bạn bè, không tình ái, tuổi thơ của cô là phòng tập thể hình, là lớp học vũ đạo, là nơi luyện đàn, nơi học kỹ năng diễn vai...

Diệp tử về mặt nào đó là Nữ Hoàng của sự hoàn hảo, tài năng vẹn toàn.

Nhưng trong cuộc sống, cô là kẻ thất bại. Cô chưa từng nếm qua bất kể thứ gì ngoài điện ảnh, sân khấu cùng kịch bản.

Thế giới của cô gói gọn trong những thứ kịch bản đó.

Cô biết hầu hết ngoại ngữ trên thế giới, biết chơi tất cả các nhạc cụ bao gồm của dân tộc ít người, ...cho nên một cái violin tất nhiên không thể làm khó dễ được cô.

Mười lăm thí sinh lựa chọn xong nhạc cụ của mình, hướng về mười lăm phòng riêng biệt.

Ở đó họ có thể thoải mái kí âm mà không sợ âm thanh bị loạn nhiễu.

Bởi vì Cố Ảnh hậu Từ Nguyệt sinh thời chơi chính là Vi Cầm (violin), cho nên trong số 15 người có đến bảy người bao gồm Diệp Tử lựa chọn violin.

Số còn lại có người chọn harmonica có người chọn piano, flute, saxophone....

Diệp Tử xoay người vào trong phòng được chỉ định.

Đó là một không gian vừa phải, đủ đặt một chiếc bàn, trên bàn là một tập nhạc, một cây bút, tất nhiên nhạc cụ là thí sinh mang vào.

Người chọn piano sẽ vào phòng đặt sẵn piano.

Diệp Tử rút cây vĩ bắt đầu thành thạo kiểm tra dây đàn, đầu vĩ, thử âm điệu.

Cùng lúc đó, màn hình treo trên đài quảng trường chia làm 15 ô chiếu đi ra hình ảnh mười lăm thí sinh cùng lúc.

Thì ra trong mỗi phòng đều có trang bị camera lỗ kim.

Đây xem như là công tác đảm bảo công bằng cho tất cả các thí sinh, mà giám khảo cũng như khán giả có thể dễ dàng theo dõi để bình chọn.

Đuẩn Thừa Húc tầm mắt nhìn lướt một loạt các cô gái trên màn hình, sau đó tại hình ảnh của cô gái áo sơ mi sọc xanh quần jean dừng lại và không có dấu hiệu di dời. Hấp dẫn nhất nhìn cô gây từng nốt nhạc sau đó nhanh chóng ghi vào bản nháp.

Từng cái vi nhíu mày tinh tế cho đến đôi môi hơi vênh lên, cho đến nhắm mắt thả mình theo âm điệu của chính mình đều không lọt một chút ra khỏi tầm mắt hắn.

Camera là sẽ không thu âm, nhưng hắn lại có cảm giác bài nhạc nhất định sẽ rất hay và tuyệt đối phù hợp chủ đề ẩm áp.

-----ta là phân cách tuyến 15 phút-----

Tất cả cá thí sinh nghe tiếng “đỉnh” đều dừng tay.

Sau đó theo thứ tự từng người bước ra sân khấu lớn.

Người đầu tiên là một diễn viên mới nổi gần đây tên Tề Vận, cô lựa chọn harmonica.

Sau khi đơn giản giới thiệu, cô bắt đầu thổi lên những âm vực đầu tiên.

Tiếng harmonica thanh thoát vang lên giai điệu.

Khán giả im lặng, ban giám khảo lắng nghe, thỉnh thoảng lại có tiếng bút xoay xoay trên giấy chấm điểm theo hạng mục.

Một tràng tiếng vỗ tay dành cho người thứ nhất.

.

.

Người thứ hai là một sinh viên khoa điện ảnh sân khấu trường đại học M, một trong những ngôi trường đứng đầu top mười những ngôi trường đào tạo có tiếng tăm tên Hà Thanh.

Hà Thanh chọn saxophone để biểu diễn.

Người thứ ba, thứ tư...thứ năm..

Người thứ sáu chọn piano, cô ta là một diễn viên đóng vai chính trong bộ phim mới vượt lên top 100 phim đáng xem

Tiếng đàn piano trầm bổng nhịp nhàng đánh vào tâm hồn mỗi người, ban giám khảo vài người hơi gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

.

.

Người thứ bảy là một giáo viên dạy thanh nhạc, tên gọi Liễu Huệ Nghi.

-”Cô gái này là đối thủ đáng gờm, nghe nói cô ta có thể chơi thành thạo ba loại nhạc cụ là ghita, piano và violin.” một nữ diễn viên nói nhỏ cho cô đứng bên cạnh.

-”à,ba cô là Liễu Thanh Thành người thừa kế Liễu gia đời tiếp theo đó nha.”

-”nghe nói Liễu Thanh Thành lúc trước vô cùng trắng hoa, đã có hai tư sinh tử được mang về nhà rồi.”

-”ôi chao, nam nhân a, trắng hoa là lẽ tự nhiên, mỡ treo miệng mèo, mèo mà không liếm mới là chuyện lạ.Huống chi Liễu Thanh Thành lại có tiếng đa tình a”

-”thì ra là vậy.” người bên cạnh gật đầu.

.

.

Bởi vì từ phòng thu đến sân khấu phải đi qua khu vực đợi nên phần lớn những câu trò chuyện của tất cả mọi người Liễu Huệ Nghi đều nghe được.

Liễu Huệ Nghi nắm chặt cây Vĩ cố gắng kìm nén cảm giác tức đến nổi điên trong lòng.

Cô nhìn, chỉ cần vượt qua được xét duyệt này, cô sẽ nắm trong tay phần thắng lớn hơn trong việc kế thừa di sản từ ông nội Liễu Quân.

Hít một hơi thật sâu, Liễu Huệ Nghi nở nụ cười dịu dàng, tay phải nắm vĩ, tay trái cầm đàn bắt đầu kéo.

Một chuỗi âm thanh trong trẻo vang lên.

Giám khảo vài người là nhà soạn nhạc, cũng có nhạc sĩ kỳ cựu khuôn mặt tỏ vẻ rất hài lòng.

Chỉ trong vòng 15 phút mà viết được bản nhạc như thế này quả thật vô cùng tài năng.

Duy chỉ có hai người là không có bất kỳ biểu hiện gì.

Một là một vị nhạc sĩ hơi đứng tuổi, người còn lại là Diệp baba.

Diệp baba hơi nhũn mỳ, đàn rất hay, giai điệu không sai, nhưng ông luôn cảm thấy thiếu thiếu điều gì.

Mà vị tác giả đứng tuổi kia thì lại không có phản ứng gì.

Nhạc khá, đàn rất hay, nhưng ông không có quá nhiều cảm xúc, đơn giản là nó không gây được dao động trong lòng ông.

Trên tờ giấy chấm điểm của ông, một loạt các thí sinh phản cảm xúc đều là một gạch.(không có điểm)

Bài nhạc kết thúc.

Khán giả nhiệt liệt hoan nghênh.

Liễu Huệ Nghi mỉm cười vô cùng rạng rỡ, cúi đầu chào giám khảo sau đó tự tin sải bước vào hậu trường.

Cô chắc chắn mình có thể vào được phần thứ hai của vòng 1.

-”Thí sinh tiếp theo, số thứ tự 8: Diệp Từ” nhân viên xướng tên người tiếp theo.

Kaka, cầu nhận xét góp ý a.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Truyền Kỳ Sinh Ra

-”số thứ tự 08, Diệp Từ”

Ngay khi tiếng vị chủ trì vừa dứt, cánh cửa phòng số 8 mở ra.

Một cô gái áo sơ mi quần jean bước ra ngoài, hướng về sân khấu lớn.

.

.

Toàn trường im lặng.

Diệp Chấn nhìn Diệp Từ đang đi lại gần, hai mắt có chút đỏ, thật là giống!

Từ Nguyệt à, con gái bảo bối của chúng ta lớn lên xinh đẹp hệt như mẹ nó.

.

.

Ngồi trên đài cao, Duẩn Thừa Húc đôi tay thon dài đang nắm điện thoại xoay xoay bỗng dừng lại, ánh mắt dõi theo từng bước thân ảnh đang bước lên sân khấu.

Mà khán giả tham gia tại hội trường sau vài giây ngầy ra, liên vờ oà bàn tán.

-”đó là ai? Thật xinh đẹp?” một người nói.

-”xinh quá a~ tiền nữ tỷ tỷ, em quyết định làm fan của tỷ tỷ nga” một người khác nói.

-“...”

-“...”

Chỉ một vài giây xuất hiện, dư âm bản nhạc Liễu Huệ Nghi cố gắng tạo ra trước đó đã hoàn toàn tan vỡ.

Duẩn Thừa Húc hai mắt mọng tinh quang, hệt như một con thú đi săn thiện nghệ nhắm trúng con mồi.

Hắn hứng thú nhìn kỹ cô gái.

Nói thế nào nhỉ? Cô gái ấy đẹp lắm, gương mặt tinh xảo đến từng chi tiết, làn da non mềm như đậu hũ, lại trắng hồng như bông buri, một đôi mắt bồ câu to tròn linh động, quỳnh mũi khéo léo, môi mọng no đủ phớt hồng khiến nhân không thể ngừng mơ màng.

Duẩn Thừa Húc thừa nhận, một phút cô gái nhỏ này bước ra hắn đã có suy nghĩ đem cô giấu vào túi áo, để không ai có thể nhìn thấy được vẻ đẹp của cô ngoài hắn.

Diệp Từ hơi gấp thân mình cúi chào tất cả các giám khảo, sau đó ngẩng đầu mở miệng.

-”Tôi tên là Diệp Từ. Sau đây là phần thi của tôi”

Im lặng.

Diệp Từ kiểm tra lại một lần cuối dây đàn cùng vĩ, xác định không có sơ suất gì thì bắt đầu đặt vĩ lên mặt đàn.

Tay trái nắm lấy đàn, đặt lên vai, tay phải bắt đầu kéo những nốt đầu tiên.

Theo sự uyển chuyển lay động của cổ tay Diệp Từ, một chuỗi âm sắc từ vĩ cảm phát ra mềm mại, thanh tao, khi thì cao vút khi thì da diết những nốt trung trầm ấm như giọng ca của người con gái.

.

.

Liễu Huệ Nghi ánh mắt mang theo căm giận nhìn Diệp Từ trên đài cao. Hai tay bấu vào mép áo, xoay ép vận vẹo.

Ả có một cảm giác tiện nhân trên sân khấu kia sẽ cướp đi những thứ thuộc về ả đêm nay.

Ánh mắt loé lên sự ngoan độc. Những thứ của ả, cho dù là ai cũng không có khả năng giành lấy.

.

.

Trên chỗ ngồi của giám khảo, có ba người tâm thần chấn động.

Diệp baba trong nhất nén không được kích động. Ông gặt gao đan hai tay vào nhau siết chặt đè ép cảm xúc muốn khóc.

Quá giống.

Từ Nguyệt.

.

.

Một người nữa là vị nhạc sĩ già, hai mắt ông loé sáng, có kinh hỉ, có hoài niệm.

Khuôn mặt ông không có thay đổi rõ rệt, nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể nhận thấy được tay cầm bút của ông run run.

Ánh mắt ông chăm chú nhìn vào cô gái trên đài đang biểu diễn.

Mà người còn lại chính là Duẩn Thừa Húc.

Hắn nhắm lại ánh mắt, thả lỏng cơ thể, để từng lỗ chân lông cảm nhận âm hưởng của vĩ cảm phát ra.

Khoé môi không tự giác hơi kiêu (cong) lên.

Đồng dạng kinh ngạc còn có các nhạc sĩ trong ban giám khảo.

Đây rõ ràng là tài năng xuất chúng, theo lý mà nói lẽ ra đã sớm nổi danh, vì sao đến thời điểm này họ vẫn chưa từng nghe nói đến đâu?

Mà bên dưới không ít khán giả bắt đầu lục lọi điện thoại di động, bật chế độ quay phim, sau đó hướng ống kính lên sân khấu.

Tất cả mọi người vô cùng tự giác không phát ra âm thanh làm phiền đến bài biểu diễn.

.

.

Trên đài cao biểu diễn vẫn tiếp tục.

Từng âm vực thoát ly dây đàn bắt đầu “khiêu vũ” vang vọng trong không gian, từ say sưa triu mến, trữ tình đậm đà đến ranh mãnh tươi tắn, có khi hơi kiêu hãnh, có khi xáo động nhẹ nhàng, lại có lúc u sầu náo nức

Nhưng trên hết là cảm giác ấm áp.

Kết thúc nốt nhạc cuối cùng khán giả vẫn chưa kịp bùng tình.

Cả quảng trường im lìm

không một tiếng vỗ tay, không một câu bình luận.

Diệp Tử kết thúc bản nhạc, chậm rãi mờ mắt, bỏ xuống vĩ cầm trên vai, cô bình tĩnh nhìn ban giám khảo, không có bất kỳ cảm xúc dư thừa nào.

“clap.. clap ..clap...” một tiếng vỗ tay vang lên làm bùng tình mọi người.

Khán giả không tự chủ dôi tầm mắt về phía phát ra âm thanh.

Đó là vị nhạc sĩ già kia. Ông chậm rãi đứng lên bước xuống sân khấu ôm lấy Diệp Tử, dùng tiếng Anh nghẹn ngào nói : “That's beautiful sound. Thank you.”

Một ai đó trong số khán giả đưa tay lên bắt đầu vỗ, lần lượt có người vỗ theo.

Dần dần từ nhỏ đến lớn sau đó là vô cùng vang dội.

Hầu như tất cả mọi người, bao gồm ban giám khảo đều đứng lên vỗ tay nhiệt liệt.

Liễu Huệ Nghi cắn chặt môi dưới, mùi máu tanh nồng lan tràn trong khoé miệng của ả.

Sau Diệp Tử còn có tám người, trong đó có năm người giống Diệp Tử dùng violin, nhưng có lẽ âm vang của Diệp Tử quá mãnh liệt lên hầu như các thí sinh còn lại biểu diễn phía sau cô đều trở nên mờ nhạt, không có đột phá.

.

.

Không ai biết được, ngày hôm nay là ngày Diệp Tử bước ra bước chân đầu tiên trên con đường Ảnh hậu của mình.

Mãi về sau, khi Diệp Tử đã công danh viên mãn, fan của cô vẫn nhớ mãi ngày hôm nay, cánh cửa đầy màu sắc của Điện ảnh đã mở ra, đón chào truyền kỳ của nó.

Diệp Tử- đó là tên của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sâu Trong Kí Ức

Vòng thứ nhất phần 1: hoà âm phối khí kết thúc.

Có ba người bị loại.

Một người không phù hợp chủ đề và hai người xếp hạng thấp nhất trong bảng đánh giá.

Trên sân khấu còn lại mười hai người.

Diệp Từ cũng không quá lưu tâm, kiếp trước những bản nhạc của nàng đa số đều liên tục dẫn đầu trên các bảng xếp hạng trên thế giới.

Cho nên đối với việc nàng được chọn thật ra vô cùng vô cùng bình thường.

Và lại, ba vòng thi, hiện tại chỉ mới phần một của vòng đầu, nếu còn không vượt qua vậy đẹp nghỉ tốt lắm.

Diệp Từ bình thần không có nghĩa những người khác cũng như vậy, hầu hết những người ở lại đều vô cùng hân hoan, trên mặt giấu không được nụ cười, mà những người bị loại tắc mang vẻ mặt xám xịt thất thiêu rời khỏi.

Liễu Huệ Nghi há hê nhìn Liễu Như Thu thất vọng vì bị loại rời đi, hừ lạnh.

-”Ngọn đèn loe lét mà cũng dám ganh đua cùng nhật nguyệt.”

Liễu Như Thu là con tư sinh nữ dòng họ Liễu, được đón về nhà năm mười hai tuổi.

Liễu Như Thu lựa chọn theo sự nghiệp diễn viên, bất quá có lẽ là lo vận số hoặc không đủ tài năng, cho nên sau năm năm hỗn tại giới điện ảnh cũng chỉ là một nữ diễn viên vô danh tiểu tốt.

Mặc dù chỉ là tư sinh nữ nhưng thủ đoạn mưu ma chước quỷ lại không ít, đồng thời cũng là một trong số những người mơ tưởng đến gia sản Liễu gia.

Hừ, tranh với ta? Không tự lượng sức mình!

Liễu Huệ Nghi thu hồi tầm mắt từ Liễu Như Thu, dời sang nhìn Diệp Từ từ đầu đến gò đầu im lặng đứng bên kia, ánh mắt biến đổi.

-”Còn trang thanh cao? Ta không tin một con vô danh tiểu tốt có thể thắng được ta.” Liễu Huệ Nghi châm chọc cười cười.

.

.

Vòng thứ nhất phần 2: xướng khúc.

-”Các thí sinh hãy tự viết cho bản nhạc của mình lời bài hát sao cho phù hợp với chủ đề âm áp. Thời gian cho phần này là ba mươi phút” vị chủ trì phổ biến nguyên tắc.

-”thời gian cho phần hai vòng một-bắt đầu”

Vị chủ trì vừa dứt lời, các thí sinh lục tục trở lại vị trí đã phân trước đó, nhanh chóng bắt đầu hoàn thành phần thi của mình.

Trong phòng.

Diệp Từ nhìn những nốt nhạc trên tập của mình, cô chưa vội viết mà nhắm mắt suy ngẫm.

Trong đầu chợt lướt qua một vài hình ảnh xưa cũ nằm sâu trong ký ức của nguyên chủ.

Trong ký ức xưa cũ đó, khung cảnh là ở thời điểm nguyên chủ hãy còn nhỏ, có một lần, ba và mẹ quay phim tại công viên, nguyên chủ đi theo.

Nhân lúc mọi người tập trung quay các tiết mục thi tiểu Diệp Từ khoan khoái dạo công viên một mình.

Tại một khu vườn nhỏ, dưới ánh hoàng hôn, tiểu Diệp Từ gặp được một nam hài đang đàn violin.

Nam hài ấy đẹp lắm, mái tóc nâu ngắn đến vành tai, nơ màu đỏ trên cổ, bộ áo vest nhí màu xám.

Tiểu Diệp Từ nhìn tiểu nam hài đàn nhìn đến mê say.

Thẳng đến khi bản nhạc kết thúc tiểu Diệp Từ vẫn còn đang thất thần.

Mà tiểu nam hài phát hiện có một tiểu cô nương mặc váy công chúa nhìn chăm chăm mình thì hiếu kỳ mại chân nhỏ đi đến gần.

Trẻ nhỏ dễ thân thiết với nhau, vì thế tiểu nam hài cùng tiểu Diệp Từ rất nhanh trở nên quen thuộc.

Tiểu nam hài còn chỉ cho nguyên chủ cách sử dụng violin.

Sau đó, người nhà tiểu nam hài đến đón, tiểu Diệp Tử đành luyến tiếc nhìn theo cho đến khi xe mất hút.

Tiểu Diệp Tử buồn rầu, phát hiện mình chưa kịp hỏi tên nam hài.

Đó là mối tình đầu của nguyên chủ đi.

Chỉ là.. sau mười năm gặp lại, nam hài ngày xưa nay đã trưởng thành đại nam nhân, trở thành ngôi sao đã sớm quên cô từ lâu, còn nhục nhã cô, gián tiếp dẫn đến cái chết của cô.

Mà nguyên chủ lớn lên trở nên xinh đẹp, nhưng trong tâm cô vẫn còn nhớ nam hài năm xưa.

Một khắc nhìn thấy mái tóc nâu nâu, và tròng mắt màu lam của Phương Hằng, Diệp Tử đã nhận định đây chính là nam hài năm xưa, cho nên mới tìm cách tiếp cận cho dù người ta thờ ơ lạnh nhạt.

Bỗng một cảm giác chua chát xót xa từ tận đáy lòng dâng lên tràn đầy khoang mũi của Diệp Tử.

Diệp Tử nhắm mắt, bình ổn lệ chực trào. Đây chắc chắn không phải cảm xúc của cô.

Tâm tính cô luôn là lạnh nhạt đối với mọi chuyện, vì vậy, mất bình tĩnh là chuyện mà sẽ không bao giờ xảy ra.

Cảm giác không điều khiển được cảm xúc của mình thật khó chịu.

-”nếu cô chính là kẻ đứng tại cái quầy hàng chết tiệt lần đó, hẳn là cô chính là kẻ mang tôi đến đây đi? nếu đã mang tôi đến đây, đưa quyền sử dụng thân thể cho tôi, thì đừng có tự tiện sử dụng cảm xúc của tôi, tôi không thích” Diệp Tử trong lòng lạnh lẽo nói.

Nếu cảm xúc vừa rồi không phải của cô, hẳn là của ai đó cũng tồn tại trong cô, cũng có thể là chủ thân thể này đi.

Quả nhiên ngay sau đó cảm xúc trong cô ổn định lại.

Diệp Tử nhếch môi.

Quả nhiên không tự nhiên cô bị tai nạn, còn con mèo chết tiệt kia, cũng đừng để cô gặp lại.

Hừ!

Cô mở mắt ra, đặt bút và bắt đầu viết.

-----ta là phân cách tuyến 30 phút-----

-”Thời gian kết thúc. Mời các thí sinh trở lại sân khấu” vị chủ trì lần nữa cất tiếng.

Sau đó các cửa phòng đồng loạt mở ra.

Mười hai thí sinh bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Brand New Breeze

Bởi vì tại phần một đã loại ba người với số thứ tự 01, 05, và 13 cho nên mở đầu là thí sinh số thứ tự 02 Hà Thanh.

Cô lựa chọn chủ đề về mẹ, khá hợp với đề tài ấm áp. Tiếng Saxophone trầm ấm xen kẽ cùng với giọng ca hoà nhã của Hà Thanh vang vọng, chảy vào lòng người.

Tất cả mọi người đều vỗ tay ủng hộ.

Người thứ hai với số thứ tự 03, tên Kiều My, là một diễn viên hạng hai, đang tham gia một bộ phim ngắn có lượt xem khá ổn định.

Cô dùng piano. Lựa chọn viết về gia đình. Theo từng tiếng đàn, hoà lời ca của cô một khung cảnh sum họp gia đình dần hiện lên, êm đềm, ấm áp.

Ban giám khảo gật đầu.

Người số báo danh 04 tên Vũ Khiết, là minh tinh đang nổi đình nổi đám hiện nay.

Cô sử dụng Violin làm nhạc cụ.

Lựa chọn chủ đề “thầy-trò”.

Kể một câu chuyện một người thầy không ngại nắng mưa đến lớp cho trẻ thơ từng con chữ, từng kiến thức. Khán giả có thể cảm nhận sự ảm áp từ người thầy trong bài hát lan toả.

Thuy Dung mang số báo danh 06 cũng lựa chọn Violin, đồng dạng chủ đề “thầy -trò” chỉ là nội dung cũng không giống, đây là tấm lòng người học sinh biết ơn thầy đã hy sinh cuộc đời dẫu dặt chùng nên người.

Đến Liễu Huệ Nghi. Cô tự tin sải bước lên sân khấu. Nắm trên tay cây vĩ cầm ưu nhã bước đi.

Cô không dấu vết đưa mắt nhìn sang Diệp Chấn. Lần này cô tin chắc sẽ được lựa chọn.

Cô đứng trên sân khấu, đưa tay chỉnh dây đàn, kiểm tra Vĩ sau đó bắt đầu kéo. Mối đo theo đó cũng bắt đầu mấp máy.

Diệp Chấn híп mắt nhìn.

Liễu Huệ Nghi lựa chọn chủ đề tình nghĩa vợ -chồng.

Kể về một chàng trai theo đuổi một cô gái, hai người cùng nhau chạy trốn khỏi lễ giáo, chàng trai vì cô gái chăm chỉ làm việc, cô gái vì chàng trai từ bỏ sự nghiệp của mình.

Khung cảnh một đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc dưới những lời ca của cô dần hiện lên.

Không ít cặp đôi yêu nhau nhìn thấy một bức tranh ảm áp gia đình nhỏ trong tương lai, không khỏi nhẹ mím cười thoả mãn nắm tay đối phương.

Ban giám khảo hài lòng gật đầu.

Diệp Chấn trong mắt loé tỉnh quang.

Đây đúng là cảnh sinh hoạt của ông cùng Tử Nguyệt giai đoạn đầu, lúc đó Tử Nguyệt rời bỏ Tử gia đi theo ông.

Vì sao Liễu Huệ Nghi lại biết?

Diệp Chấn ghét nhất là bị người khác điều tra.

Xem ra lần này, Liễu gia đầu tư không nhỏ, định nhân dịp này dùng hẳn làm bàn đạp tấn công vào giới Điện Ảnh?Nếu Liễu Huệ Nghi biết “thông minh quá sẽ bị thông minh hại” hẳn sẽ không bao giờ sử dụng thủ đoạn để điều tra cuộc sống trước đây của Diệp Chấn.

Cô xinh đẹp kết thúc lời ca, cúi đầu tươi tắn cười.

Rất nhiều tràng pháo tay lớp lớp vang lên giòn giã.

Vô tình có ý liếc mắt về phía Diệp Chấn, thấy ông nhìn mình trong lòng không ngừng vui vẻ nhảy nhót.

Không uống công cô bỏ ra một số tiền lớn thuê thám tử quốc tế điều tra.

Nhưng có hề gì, cô nếu thành công giành được vai diễn này cô sẽ có một lượng tiền catse khủng.

Chưa kể còn gần hơn với Di sản thừa kế.

Trăm lợi vô hại.

Liễu Huệ Nghi cười đến đắc ý, không biết rằng mình đã bị Diệp Chấn ghi một dấu vào sổ đen.

Ông là người công bằng, nhất là đối với sân khấu, đó là nơi thần thánh.

Nếu Liễu Huệ Nghi có tài thật sự, ông không ngại sử dụng cô ta, nhưng nếu cô ta chỉ có thể làm những trò “ma mẫn”, “khôn lỏi” kiểu đi điều tra ông thì đừng trách ông cho “thành bại danh liệt”. Diệp Chấn ánh mắt lướt qua một tia lạnh như băng.

-”Số báo danh 08. Diệp Tử” vị chủ trì lên tiếng.

Ông vừa dứt lời, một loạt tiếng vỗ tay

“rào rào” vang vọng cả khán đài.

Mà Liễu Huệ Nghi đang tươi cười khuôn mặt bỗng cứng đờ, bàn tay dưới gấu váy bóp chặt cây Vĩ.

.

.

Diệp Chấn kinh ngạc nhìn xuống khán giả, tất cả mọi người đều trông mong ánh mắt nhìn về căn phòng số 08, tiếng vỗ tay không dứt.

Lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy nữ nhi từng bước chậm rãi di chuyển giữa “biển” pháo tay, cả người chỉ cảm giác thoả mãn tự hào.

Đó là con gái ông nha.

.

.

Diệp Từ căn chỉnh dây đàn, dạo những nốt nhạc đầu tiên, bắt đầu hát.

“Trong vòng quay thời gian, ta gặp nhau bởi định mệnh, không phải sao, anh và em?

Tình cảm ngập tràn này sẽ không tan biến mất bởi vì ..Em sẽ giữ cho nó mãi ấm áp

Vì em muốn được cùng anh sống trong một tương lai rạng ngời

Ôi một luồng sinh khí mới, em chưa từng bao giờ tin.

Ôi cảm giác này

Cảm giác hoàn toàn mới

(Khi anh thì thầm bên em)

Em chưa bao giờ có trước đây, cái cảm giác này

Chỉ có anh

(Em đang hát chỉ dành cho anh)

Vì thế em sẽ không đánh mất nó đâu

Nó không bao giờ kết thúc

Bởi vì anh là người bạn tốt thật sự của em

Baby, em có thể chạm đến bầu trời cùng anh

Lúc hạnh phúc, và cả lúc đau khổ nữa

Em sẽ bay tới anh mà không cần do dự

Em muốn giữ chặt lấy anh,(giữ chặt em nhé)

Đuổi kịp anh (đuổi theo em)

Và trao cho anh một nụ cười

Bởi vì anh đang ở đây, hôm nay và cả ngày mai, em có thể tiếp tục bước đi.

Cảm giác hoàn toàn mới

(Khi anh thì thầm bên em)

Giờ đây câu chuyện bắt đầu

Chỉ dành cho chúng ta

(em đang hát dành riêng cho chúng ta)

Em sẽ không để nó kết thúc

Baby, em chỉ mong anh biết rằng

Anh làm em cảm thấy thật tốt đẹp

Và đâu có vấn đề gì xảy ra

Em không bao giờ muốn để cảm giác này đi mất

Bởi vì em biết rằng chúng ta đều muốn

Bên nhau

Mãi mãi...”

notes: Ghi chú là ta sẽ lấy vài bài hát gần đây của Diệp Tử sáng tác nga.

Tất nhiên sẽ không lấy nhạc Việt.

Bài hát trên có tựa đề là Brand New Breeze của ca sĩ Kanon thể hiện. Ta có dẫn video clip ở phía trên. Các nàng có thể nghe. Ta rất thích bài này.

Cả hội trường im phăng phắc, từng âm thanh trong trẻo, lời ca trầm ấm mang chút vị ngọt ngào của tình yêu như một cơn mưa xuân tưới vào tâm hồn của mỗi người.

Âm thanh tinh khiết đó gieo vào lòng người một dư âm khó phai nhòa.

Có gì sai sót thỉnh góp ý nga.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Kết Thúc Vòng 1.

Bài hát đã dứt mà dư âm còn vang vọng.

Hội trường như cũ thật lâu sau vẫn không có tiếng động.

Ai đó hô to.” Bis Bis” Sau đó tất cả đều đồng thanh hô to.

Diệp Chấn nhìn nữ nhi nhỏ bé của mình cảm thấy đứng trên sân khấu thoải mái lạ thường.

Các thí sinh xếp sau Diệp Tử khuôn mặt xanh mét.

Tạm không bàn đến tài năng, biểu diễn trong không khí dư âm của người khác, hơn nữa còn là dư âm rất xuất sắc không cần nói cũng biết là vô cùng bất lợi.

Mọi người nhìn nhau đồng dạng thấy được trong mắt nhau sự lo ngại.

”Mời thí sinh tiếp theo, 09 Tiểu Hân.” chủ trì lần nữa xuất hiện, nhưng không giống những lần trước khi ông lên tiếng khán giả sẽ ngừng lại lắng nghe, lần này khán giả đều không ngừng bàn tán.

-”hãy quá đi, tôi sẽ bình chọn cho cô ấy”

-”nữ thần của tôi, tôi chết đây...”

-“...”

-“...”

-“...”

Duẩn Thừa Húc đưa mắt nhìn vào góc phòng chờ, tại nơi đó lần nữa xuất hiện thân ảnh nho nhỏ ấy.

-”mèo hoang a mèo hoang, em thật không đơn giản a” Duẩn Thừa Húc khoe môi tà tà nụ cười, trông mắt màu xanh lơ cao quý tràn đầy thương thức đối với Diệp Tử.

Chỉ vài phút cô đã hoàn toàn phá vỡ sân khấu của các thí sinh biểu diễn trước mình.

Từng cái nhấc tay, nhấc chân, khoe mắt nhìn nghiêng, xoay người, động thái kéo vĩ đều vô cùng hoàn mỹ như tập trên cả trăm lần.

Rõ ràng cô chỉ là một nữ sinh cấp ba a?

Duẩn Thừa Húc thú vị rút điện thoại, vô cùng “lơ đãn” hướng ống kính về phía Diệp Tử.

“Tách” một tiếng cực nhỏ, thân ảnh nho nhỏ đang ngồi đằng kia liền xuất hiện trong màn hình điện thoại của hắn.

Ngón tay thon dài chạm nhẹ vào màn hình, một cửa sổ chat hiện lên.

-”tra cho ta cô gái này, thật chi tiết” ngón tay lướt nhanh nội dung tin nhắn sau đó ưu nhã thoát ra cửa sổ.

.

.

.

Kết thúc vòng 1.

Sẽ có thời gian 15p để ban giám khảo lựa chọn 10 thí sinh có thể tiếp tục chặng đường, 5 thí sinh bị loại.

Trên mạng sẽ liên tục thống kê lượt bình chọn của khán giả sau đó công bố tại vòng cuối.

Mà hiện tại, trong phòng đợi, nhóm giám khảo đang vô cùng náo “nhiệt”.

-”thật không ngờ trong vòng 15 phút, cô ấy có thể viết ra một đoạn nhạc hay như vậy”-”tài năng như vậy, vì sao tôi chưa từng được nghe nhắc đến a?”

-“...”

-“...”

Trước bàn vây quanh mười người. Không ngừng có tiếng tranh luận, mà nội dung là về Diệp Tử.

Diệp Chấn, Duẩn Thừa Húc cùng vị nhạc sĩ già không lên tiếng.

Duẩn Thừa Húc là nhằm chần chừ không buồn tham gia “náo nhiệt” mà Diệp Chấn là bởi vì Diệp Tử là con gái ông nên ông sẽ đưa ra quyết định sau cùng.

Còn vị nhạc sĩ già lại mân mê trên tay tờ đơn đăng ký của Diệp Tử. Khi nhìn đến tên cha mẹ thì ông giật mình.

Từ Nguyệt?

Đệ tử của ông?

Thảo nào nhìn dung mạo cô ông phá lệ cảm thấy gần gũi a.

Không do dự đặt bút trên phần cảm xúc viết số 10, Packer trong mắt là nồng đậm tiếc nuối.

Phải chi con bé còn sống, hắn vô cùng vui sướng và tự hào về con gái mình.

Cách đây 30 năm, Từ Nguyệt từng làm ông sững sờ rung động bằng giai điệu của mình, hiện tại, dư âm cảm xúc của con gái Từ Nguyệt lần nữa gõ lên

trái tim ông.

Packer nở nụ cười dịu dàng.

Một bên chia một ít sự chú ý lên Packer, nhìn thấy số điểm ông cho trên giấy Dẫn Thừa Thúc khoe môi câu lên.

“Tiểu mèo a, sức hút của em không tệ a~..”

Packer là nhà soạn nhạc có quyền uy lớn nhất trong thế giới âm nhạc.

Nếu trong lĩnh vực điện ảnh chia năm xẻ bảy thành nhiều thế lực cát cứ khác nhau cùng thống trị.

Thì bên mảng âm nhạc, Packer là chúa tể, bởi vì hầu hết tất cả các nhân vật cao tầng nắm giữ quyền lực trên con đường âm nhạc đều là đệ tử của ông ta.

Bộ phim này hơn nửa tài chính là do ông ra tay tài trợ để tưởng niệm cô đệ tử ruột của ông - Cố Ảnh Hậu Từ Nguyệt.

Đồng thời ông cũng có tham gia đóng trong bộ phim này.

Đối với âm nhạc ông vô cùng khó tính. Cho nên, đệ tử theo ông hầu hết đều là những nhạc sĩ tài hoa trên thế giới.

Dẫn Thừa Húc đưa mắt nhìn tất cả mọi người trong phòng, ánh mắt nồng đậm ý cười.

Con mồi hần nhìn trúng quả nhiên không làm hần thất vọng.

Môi mỏng khẽ động một biên độ rất nhỏ, không nhìn kĩ xác thật không thể nhận ra.

Tâm tình hần tốt lắm, mở miệng.

-”Được rồi, về chuyện này chúng ta sẽ để ngài Packer lên tiếng trước.” Mặc dù khá trẻ tuổi, nhưng Dẫn Thừa Húc có thể xem là một kẻ có quyền lực và tiếng nói trong giới điện ảnh.

“Đừng bao giờ đắc tội Ảnh đế, rất có thể bạn sẽ phá sản trong một đêm bởi lực lượng fan hùng hậu của anh ta” người ta thường cười cười nói với nhau như vậy.

Còn về vấn đề thực hư???

Thật xin lỗi, họ còn chưa muốn công ty bị tẩy chay. Cho dù rất có thể đó chỉ là tin đồn thất thiệt cũng không ai có lá gan dám thử.

Hậu quả họ chịu không nổi a.

Cho nên khi nghe Dẫn Thừa Húc lên tiếng, mọi người không hện mà nhìn sang Packer.

Chính là vị nhạc sĩ già kia.

-”Tôi đã nhìn thấy cô đệ tử yêu quý của tôi qua tiếng đàn cô ấy” Packer chìa ra phiếu đánh giá, sau đó nói tiếp:

-”tôi chọn Diệp Từ”

-“...”

-”Tôi cũng vậy”

-“...”

-”Sau đây chúng tôi xin công bố người được chọn” vị chủ trì lần nữa xuất hiện.

Toàn trường nín thở đợi kết quả..

Các nàng nín thở đợi tác giả công bố ở chương sau nga.:))

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đoản Kịch

Vòng một lấy kết quả nhượng khán giả vô cùng hài lòng.

Tất cả cùng chờ đợi vòng thứ hai để có thể quan sát kỹ thuật diễn của các thí sinh.

.

.

Trong sự mong đợi của tất cả mọi người, vòng thứ hai chính thức bắt đầu.

Các thí sinh nhận từ ban tổ chức một đoạn ngắn kịch bản.

“Không ai biết ta có loại Bách Trùng độc này “

“Sur phụ, ngài đừng trách ta lấy oán báo ân”

“Ngài mang ta trở về môn phái, lại mặc ta bị khi dễ, chịu nhục đủ đường, không đoái hoài”

“Thậm chí còn mặc ta sinh tử”

“Đám ô hợp đội lốt tiên phong đạo cốt, ngoài mặt hiền hoà bên trong biến chất, ta một cái cũng không bỏ qua cho các ngươi”

“Chỉ cần nhượng một lượng nhỏ Bách Trùng độc mọi chuyện liền kết thúc, ta sẽ được giải thoát”

“Bách Trùng độc sau khi vào cơ thể sẽ phân tán vào đan điền sau đó tự hủy, đan điền sẽ lập tức bạo liệt. Không để lại bất kỳ dấu vết nào”

“Độc của ta”

Diệp Tử nheo mắt nhìn kịch bản trong tay.

“Đồng Quy Vu Tận” đây là tên đoạn ngắn kịch bản.

Nương theo nội dung có thể phân tích được đây là một đoạn độc thoại nội tâm của một nhân vật trong Tu Chân giới.

Cụ thể là nhân vật này được sur phụ mang về môn phái, lại dĩ nhiên bỏ bê không quan tâm.

Đối mặt với vị sur phụ không biết từ trên trời rơi xuống đe dọa địa vị của bọn họ trong môn phái, các sur huynh sur tỷ liền kết bè kéo phái bắt nạt sỉ nhục nhân vật.

Sau khi bị dồn ép vào đường cùng, nhân vật nảy sinh ý nghĩ đồng quy vu tận, tìm được một loại kịch độc, liền lên kế hoạch trả thù vị sur phụ cùng những người kia.

Mà nhiệm vụ của các cô là diễn đoạn kịch bản này.

Chà..

Khó đây.

Đoản kịch gần như không hề có bất kỳ chi tiết nào có thể khiến diễn viên từ đó ngộ ra tình cảnh.

Động cơ hạ độc là bị dồn vào đường cùng, đối tượng hạ độc lại là ai? là sur phụ? vẫn là sur huynh sur tỷ? Nhân vật sẽ bằng cách nào hạ độc? Không hề có bất kỳ manh mối nào.

Hoàn toàn dựa vào trí tưởng tượng cùng kỹ thuật diễn của thí sinh.

Một cái đề tương đối khó nuốt- Diệp Tử đưa ra kết luận

Tất nhiên nó không làm khó dễ được cô, danh hiệu Ảnh hậu thế giới không tự nhiên mà có, loại đoản kịch này kiếp trước cô đã không ít lần gặp phải khi thử vai.

Nhưng nếu tính ra, lần tuyển chọn này đề mục yêu cầu so với lần tuyển chọn vai nữ chủ một bộ phim quốc tế kiếp trước của cô như ngang sức, phải biết lần đó cô tốn khá nhiều công sức để tìm cách diễn loại đoàn kịch này.

Dù sao lúc đó cô hãy mới mười ba tuổi a.

Mà hiện tại..

Diệp Từ đột nhiên ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Vừa rồi có một tấm mắt đặt trên người cô.

Không có ác ý, nhưng lại tràn đầy.. hứng thú??

Diệp Từ nhăn mày, tên bệnh hoạn tự cho là đúng nào đó nhìn cô?

Mà ngồi gần đó, Ảnh đế đại nhân khoẻ môi độ cung càng ngày càng lớn.

Trực giác thật bén nhạy nga.

Dưỡng Thừa Húc xoa xoa cằm.

Bất quá như vậy càng thú vị không phải sao?

Một con mèo biết cảnh giác hoà xù lông tất nhiên khi thuần phục được nó ,khiến nó dịu ngoan chui vào lòng mình cầu thuận mao (vuốt lông) càng có cảm giác thành tựu không phải sao.

Dưỡng Thừa Húc căn bản không biết, nói đúng hơn là bỏ qua chi tiết mèo là loài động vật thích giấu móng vuốt.

Một ngày nào đó Ảnh đế đại nhân ôm một bên gấu trúc mắt sẽ thấu hiểu đồng thời thấm thía một câu rằng đừng bao giờ chọc mèo xù lông.

Bất quá đây là nói sau.

Diệp Từ sẵn tầm mắt dạo quanh một vòng các thí sinh khác.

Cô hơi kinh ngạc khi phát hiện hầu hết các thí sinh đều mừng rỡ vì đề vòng hai khá dễ..

Ồ...

Diệp Từ nhún vai, có chút cảm thán.

Quả nhiên núi cao tất có núi cao hơn a. Kiếp trước đối với cô đề này không khó nhưng quả thật là không dễ.

Hiện tại nhìn mọi người vui mừng cô có chút cảm khái bản thân. Thì ra kiếp trước cô kém cỏi vậy a..

Diệp Từ căn bản không biết có một trường hợp gọi là” không lý giải được độ khó của kịch bản liền thấy nó dễ” hay nói cách khác, căn bản không ai theo chiều hướng phân tích kịch bản của cô mà suy nghĩ, họ chỉ cảm thấy chỉ cần thể hiện rõ ràng xúc cảm oán hận của nhân vật liền ok.

Nhưng suy nghĩ của họ Diệp Từ tất nhiên không biết, cô thu hồi tầm mắt, tiếp tục nghiên cứu kịch bản, cô cần nghĩ xem mình nên làm gì để giải quyết vấn đề trước mắt này.

.

.

Liễu Huệ Nghi âm thầm căn răng nhìn Diệp Từ đang ngồi trong góc.

Lần này để xem mày còn may mắn như vòng một hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kỹ Thuật Diễn

Không để mọi người đợi lâu lắm, vị chủ trì cười tươi như hoa lần nữa xuất hiện tuyên bố hết thời gian.

Sân khấu ngoài trời càng ngày càng đông, ban đầu người ta đơn giản hiểu kỳ nơi này tổ chức gì, một phần đứng nhìn các minh tinh hoặc đại hoặc tiểu thường xuất hiện trên màn ảnh, phần còn lại đơn thuần nhìn rồi bỏ đi.

Hiện tại, qua vòng một, hầu hết tiếng đàn, tiếng hát của các thí sinh nín giữ bước chân họ, dừng lại cùng thí sinh chìm vào cảm xúc.

Bổng chốc hội trường trở nên đông nghịt.

Diệp Chấn hít mắt nhếch môi, thật sự là lần này thu được kết quả vô cùng tốt khiến ông hài lòng không thôi.

Vốn dĩ chọn dựng sân khấu ngoài trời là để PR cho bộ phim hiệu quả hơn, nhưng hiện tại...

Nhìn biển người bên dưới Diệp Chấn chỉ cảm thấy lướt xem tập đầu nhất định chóng mặt.

Diệp Chấn không biết “một lời thành sấm” của ông hôm nay, ba tháng sau , ngày đầu tiên bộ phim được khởi chiếu trên kênh giờ vàng đã được chứng thực.

Bất quá, đây là nói sau.

-”Xin mời thí sinh đầu tiên số báo danh 02 : Hà Thanh”

“Clap Clap...” hội trường vang lên tiếng vỗ tay, tại vòng một biểu hiện của Hà Thanh không tệ, không ít người cổ vũ cho cô.

Hà Thanh cười tươi bước lên sân khấu.

Hà Thanh năm nay 22 tuổi, là sinh viên trường đại học sân khấu, “hỉ, nộ, ái, ố” là một trong những bài học nhập môn đầu tiên khi bước chân vào ngành nghề này.

Cô nhắm mắt lại, tự trấn tĩnh mình, đây chỉ là một buổi diễn tập cảm xúc của con người, và cái cô cần làm là phóng ra ngoài cảm xúc “nộ”.

Hà Thanh hít một hơi sâu, sau đó đổi một khuôn mặt hung dữ bắt đầu diễn.

Hà Thanh muốn tạo ra một nhân vật bị thù hận làm mờ mắt , bị nhập ma, cho nên giọng của cô có chút điên cuồng hận ý.

Mọi người nhìn cô không chớp mắt.

Kết thúc với một tràng pháo tay, Hà Thanh trở lại phòng đợi.

Số báo danh 03 Kiều My lại lựa chọn tạo ra một nhân vật mất đi ham muốn sống, ngôn từ pha lẫn bi ai, thể hiện nhân vật từ đầu đến cuối là một bi kịch.

Có lẽ cô diễn khá thành công, nên không ít khán giả lặng lẽ gạt nước mắt đồng tình cùng nhân vật của cô.

Số báo danh 04 : Vũ Khiết.

Vũ Khiết là một nữ ca sĩ trẻ trong một nhóm nhạc gần đây vô cùng hot, có lẽ tính tình hào sảng và gương mặt đáng yêu là điểm mạnh thu hút fans của cô.

Cô diễn tả một nhân vật mạnh mẽ, yêu hận rõ ràng, nội tâm dứt khoát, không chút do dự lựa chọn cùng đối phương chìm xuống địa ngục.

Khán giả thần thức cho một cô gái thẳng thắn, ngã xuống vì thói ích kỷ ghen tỵ của người đời.

Thụy Dung số báo danh 06 : Cô lựa chọn khoác lên mình một nhân vật bị dẫn dắt nội tâm, giữa yêu và thù hận.

Đến lượt Liễu Huệ Nghi, số báo danh 07.

Nếu so ra, Liễu Huệ Nghi là một giáo viên thanh nhạc dường như tại sân khấu điện ảnh mất đi cái ưu thế chủ nhà, giống như cô ta chỉ là một vị khách mời ngoài nghề bước vào thăm thú rồi lại không có bất kỳ liên quan gì.

Thế nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược.

Liễu Huệ Nghi rất thành công.

Một nhân vật yêu sư phụ của mình, lại bị ruồng bỏ, lựa chọn chôn cùng người yêu.

Khán giả cùng ban giám khảo có thể đồng thời cảm nhận được tình yêu day dứt, thầm kín của một thiếu nữ tuổi đôi mươi sa chân vào tình yêu lại đang dở nuôi tiếc.

Mọi người tiếc cho cô, đồng thời bị thuyết phục bởi kỹ thuật diễn của Liễu Huệ Nghi.

Nhất là khi cô ghen ngào thốt lên câu, “ta sẽ được giải thoát”, khoé mắt ngập nước tràn đầy vì tình yêu tan vỡ mà tuyệt vọng khiến không ít người bật khóc.

Có thể nói, khán giả phần lớn bị cô chinh phục.

Ban giám khảo cũng vô cùng hài lòng.

Diệp Chấn neho mắt nhìn Liễu Huệ Nghi.

Không tệ.

Nhưng vẫn thiếu..

Đồng dạng thờ ơ còn có ông Packer.

Cô gái này không tầm thường, nhưng lại khuyết thiếu một thứ.

Một thứ vô vùng quan trọng mà bất kỳ diễn viên nào cũng phải có.

Sâu trong mắt cô ta là tham vọng và tự cao gần như là được giấu vô cùng kín đáo, nhưng lẫn lộn trong thế giới đầy hào quang này như ông bao nhiêu năm nay, duyệt người vô số làm sao lại không nhận ra chút hèn mọn đó được.

Packer lắc đầu.

Thế giới điện ảnh này đã không còn thuần túy như ngày xưa, nó đã trở thành nơi đầy rẫy những kẻ dám danh hách lợi.

Mà Duẩn Thừa Húc thì hoàn toàn không nhìn.

Làm một ảnh đế, loại nữ diễn viên nào hần không tiếp xúc qua, chút tài lẻ của cô gái trẻ này sao lọt được vào mắt hần?

Có thể bởi vì so với những người trước, cô ta nổi bật hơn hần nên có vẻ rất xuất sắc mà thôi.

Đến khi mèo nhà hần ra sân thử xem còn ai nhớ đến chút kỹ thuật không đáng liếc mắt này.

Ảnh đế đại nhân không nhận ra lúc này mình đã mỹ tư tư hồn nhiên đem Diệp Tử quy thành mèo của hần.

Mà Diệp Tử cũng không biết bất tri bất giác mình đã trở thành sủng vật của người khác.?!?!

p/s các nàng thấy bộ truyện này như thế nào? cho cái góp ý.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: MIME

Vị chủ trì trong sự mong đợi của khán giả, cất tiếng.

-"Tiếp theo, số báo danh 08 : Diệp Tử."

Ngay lập tức khán giả đồng loạt vỗ tay vô cùng nồng nhiệt.

Rõ ràng thông qua vòng một, Diệp Tử đã có được lượng fans đầu tiên khá đông đảo,

Nghe gọi đến lượt mình, Diệp Tử từ trong phòng bước ra, ngẩng đầu nhìn lên khán đài, vừa vịn chạm vào ánh nhìn của Diệp Chấn.

Cảm nhận được tia cổ vũ trog mắt baba Diệp Từ giương khoé môi nhọt nhọt nở nụ cười, gương mặt tinh xảo, nụ cười dịu dàng pha chút tinh nghịch, hết như đoá phù dung chớm nở, khiến Duẫn Thừa Húc thoáng lảng ra, chìm ngimm trong nụ cười đó.

Sau này nghĩ lại, có lẽ hẳn đã đánh mất tâm của mình bắt đầu từ lúc nhìn thấy cô đầu tiên, nhưng một nụ cười chớp mắt chợt qua kia lại là giọt nước tràn ly khiến hẳn hoàn toàn rơi vào bể tình.

Tất nhiên, hiện tại Ảnh đế đại nhân còn chưa nhận ra.

Mãi đến khi xung quanh Diệp Từ “vệ tinh” san sát, như măng mọc sau mưa, dùng thủ đoạn nào đó “vệ tinh” kia cũng không bỏ cuộc, Ảnh đế đại nhân mới hoảng hốt vô đầu bút tai xoắn xuýt 1000 kẻ tò tình.

Tất nhiên đây là chuyện của tương lai, hiện tại Ảnh đế đại nhân còn đang chìm trong nụ cười chết người kia của Diệp Từ.

Diệp Từ cũng không biết mình vừa cầm tù trái tim Ảnh đế đại nhân, nếu biết chỉ cười một cái mà dính phải miếng cao dán chó gờ thế nào cũng không ra, còn bị “ám” cả đời...

Haha.. Diệp Từ tỏ vẻ, chết cô cũng không cười.

-”Đồng Quy Vu Tận” -bắt đầu.”

Diệp Từ xoay người đưa lưng về phía ban giám khảo cất ba bước chân, sau đó cô hơi xoay gương mặt lại, lộ ra một bên gương mặt về phía ban giám khảo.

Ánh mắt biến đổi lạnh như băng, trống rỗng không có chút tình cảm.

“cạch”

Một tiếng va chạm giữa cây bút bi và mặt bàn vang lên khiến vài vị Ban giám khảo giật nảy mình, một giọt mồ hôi chảy trên má.

Cái gì vậy?

Đó là như thế nào một ánh mắt?

Lạnh nhạt, vô ba, chết lặng, không chút gọn sóng.

Diệp Từ thu hồi đầu, bàn tay trái nhẹ đưa ra trước, tay hơi nắm nhẹ đẩy về bên trái.

Khán giả kinh ngạc.

Động tác vừa rồi là mở cửa?

Mime? (*)

(*) kịch câm

Diệp Từ lại làm tiếp một loạt động tác bằng tay khác.

Thần kỳ là tất cả mọi người bao gồm ban giám khảo lẫn khán giả đều có thể hiểu được ý nghĩa mỗi động tác tay của cô.

Bỏ củi, dùng đá nhóm lửa, thái thức ăn..

-”Cô ấy đang ở trong nhà bếp” Packer gương mặt thoáng hiện nụ cười, râm rì trong miệng.

.

.

Diệp Từ sau khi hoàn thành một loạt hành động, liền dừng lại.

Cô cho tay phải vào bên dưới tay trái, bàn tay hình dáng đang cầm một cái lọ.

Là rút lọ ra từ tay áo (*)!!! khán giả không hện mà cùng nghĩ đến.

(*) cổ đại tay áo rất dài có thể chứa đồ, ai đọc cổ đại chắc biết nhĩ.

“Không ai biết ta có loại Bách Trùng Độc này” một giọng nữ vô cảm vang lên.

Khán giả chợt cảm nhận được một tia hàn ý lùi từ chân lên đến tận da đầu.

Lúc này, Diệp Tử trên sân khấu di chuyển.

Cô làm động tác giống như đang tựa lưng vào cửa, một tay giữ động tác nắm chặt chiếc lọ, một tay nhẹ làm động tác đẩy nhẹ cửa, thận trọng hơi nghiêng đầu.

-“cô ta đang nhìn một ai đó” một vị giám khảo mở miệng.

-“Sự phụ, ngài đừng trách ta lấy oán báo ân” Diệp Tử khẽ khép lại mắt, một giọt nước mắt lăn dài trên má.

“Ngài mang ta trở về môn phái, lại mặc ta bị khi dễ, chịu nhục đủ đường, không đoái hoài” Diệp Tử ní non.

“Thậm chí còn mặc ta sinh tử” Trong giọng đã pha thêm một chút bi thương.

“Đám ô hợp đội lốt tiên phong đạo cốt, ngoài mặt hiền hoà bên trong biến chất, ta một cái cũng không bỏ qua cho các ngươi” Lúc này Diệp Tử đã đổi thành giọng căm phẫn.

“Chi cần nhượng một lượng nhỏ Bách Trùng độc mọi chuyện liền kết thúc, ta sẽ được giải thoát” giọng Diệp Tử dần quy về bình thản.

“Bách Trùng độc sau khi vào cơ thể sẽ phân tán vào đan điền sau đó tự hủy, đan điền sẽ lập tức bạo liệt. Không để lại bất kỳ dấu vết nào” Diệp Tử mỉm cười, ánh mắt giãy giụa, cúi đầu nhìn bàn tay đang “giữ” lọ trùng độc của mình.

Diệp Tử ánh mắt mông lung, như chìm vào hồi ức.

Khi lần nữa mở mắt ra, đôi mắt đã trở thành hồ hững vô tình.

Cô cho tay đang nắm lọ trùng độc vào “tay áo” sau đó nhẹ nhếch môi, tiếp tục động tác ném ném thức ăn.

“Độc của ta” Diệp Tử ní non.

Diệp Tử thu hồi cảm xúc, mỉm cười đứng mực cúi chào giám khảo.

Lúc này mọi người mới hoàn hồn.

Ngay lập tức hội trường bùng nổ tiếng vỗ tay không ngớt.

Khán giả đồng thanh hô vang.

-“Diệp Tử, Diệp Tử, Diệp Tử”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Vòng Thứ 3

Không ngoài dự liệu, Diệp Tử thẳng tiến vào vòng ba không một tranh cãi.

Vòng thứ ba :“Kết hợp lời thoại”

Vòng này có chút khác biệt so với hai vòng trước, lần này các thí sinh sẽ tiến hành trong phòng kín.

Các thí sinh sẽ tập trung tại một phòng, sau đó lần lượt từng người sẽ được gọi tên, bài thi sẽ diễn ra tại một phòng khác, thí sinh thi xong sẽ đợi tại một phòng khác nữa.

Tất nhiên mọi quá trình tuyển chọn đều được công khai trên màn hình LCD trước công chúng.

Vòng thứ 2 kết thúc để lại trên đường đua ba người. Vũ Khiết, Liễu Huệ Nghi, cùng Diệp Tử

Trong ba người này sẽ chỉ có một người đứng trên đỉnh quang vinh.

Vòng thứ ba trong sự chờ đợi của mọi người chính thức bắt đầu.

Người thứ nhất, số báo danh 04 Vũ Khiết, cô tự tin đưa tay vẫy chào khán giả trước camera, sau đó ưu nhã đi vào phòng thi.

Cánh cửa khép lại.

Trên màn ảnh LCD hiện ra hoàn ảnh trong phòng thi hiện tại.

Ban giám khảo nghiêm túc ngồi trước bàn.

Phó đạo diễn mở miệng đầu tiên.

-“Số báo danh 04, hãy diễn một đoạn ngắn trong kịch bản mà cô cảm thấy ấn tượng nhất”

-“Vâng” Vũ Khiết nhướn miệng cười, hơi cúi đầu, có chút suy tư chừng một hai phút.

[Phong, anh nói xem, tại sao thế giới này nhiều nơi như vậy, lại không chỗ có thể dung tình yêu của đôi ta? Thế giới này nhiều người như vậy, vì sao lại không một người vì chúng ta ủng hộ?] một giọng nữ mang theo chút cay đắng, chút ưu thương, rù rì như than như thở lắng đọng trong không khí, đánh vào lòng người.

[“Chúng ta đã làm gì sai? Chúng ta chỉ yêu nhau mà thôi? Vì có gì mẹ cha khắp nơi phản đối? Vì có gì nhất định ép buộc chúng ta cách xa nhau?”] lại một câu hỏi không có câu trả lời nặng nề chìm vào không gian.

[“Phong, em tự hỏi, nếu thế gian này không chỗ cho đôi ta, địa ngục phải chăng sẽ mở lối? ..Nếu như vậy, anh có nguyện ý cùng em đi xuống địa ngục không?”] cô gái hơi ngẩng đầu, bàn tay hơi giơ lên, nhẹ chạm vào không khí, ánh mắt mang theo ao ước, mong chờ nhìn vào khoảng không, lại như nhìn chàng trai mang tên Phong trong kịch bản.

Cuối cùng chỉ còn tiếng thở dài vang vọng trong không khí.

Vũ Khiết kết thúc vòng thi của mình một cách tốt đẹp.

Đoạn ngắn của Vũ Khiết diễn là đoạn độc thoại nội tâm khi nam chủ cùng nữ chủ gặp sự phản đối gay gắt của gia đình nhà gái, thậm chí, gia đình nhà gái thu hồi toàn bộ số hợp đồng nam chủ viết và ký được, đường đường một diễn viên đang nổi lại phải sớm tối làm việc tại công trường nắng gió nuôi người yêu, hoàn toàn dồn ép nam chủ vào bước đường cùng.

Nữ chủ đau khổ vô cùng do dự lựa chọn trở lại gia tộc để nam chủ có cuộc sống tốt hơn. Đoạn ngắn này diễn ra tại bệnh viện khi nam chủ làm việc quá độ mà bất tỉnh.

Diệp Chấn ánh mắt mang theo nồng nặc tình yêu hồi tưởng về giai đoạn khó khăn đó, ông hơi cúi đầu che giấu cảm xúc thất thố.

Ban giám khảo từng người tự bản thân đánh dấu vào phiếu điểm.

Một người nâng tay lên hướng về phía cửa. Nhân viên hiểu ý rời khỏi phòng cho gọi thí sinh tiếp theo.

.

.

Cánh cửa lần thứ hai mở ra, người bước vào là Liễu Huệ Nghi.

Vẫn nụ cười tự tin treo trên gương mặt xinh đẹp, Liễu Huệ Nghi sải bước đi vào phòng.

Diệp Chấn hít mắt nhìn cô gái trước mặt, không nhiều lắm cảm xúc.

Ông ngoác tay, nhân viên liền đi đến gần ông, chỉ thấy nhân viên gạt đầu, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Hai phút sau, cửa phòng mở ra, một nam nhân bước vào.

Khán giả đang theo dõi màn hình LCD bên ngoài đột nhiên kích động.

Đó là nam diễn viên Yêu Phi Dương phải không?

Thiên a, nam thần của ta.

Fans kích động gào thét trong lòng.

Yêu Phi Dương lần này thủ vai nam nhi thâm tình, yêu mến và lặng lẽ thủ hộ nữ chủ, giúp đỡ nữ chủ thoát khỏi âm mưu hãm hại của nữ xứng.

Ngồi tại vị trí Ban giám khảo, Giang Khi Nhân ánh mắt đầy thâm ý nhìn qua Diệp Chấn, lại tình cờ chạm vào ánh mắt Diệp Chấn cũng lia qua bên này.

Hai người ánh mắt chạm nhau đều thấy được ý cười trong mắt đối phương.

Giang Khi Nhân chính là người âm thầm bảo hộ Từ Nguyệt, lại cuối cùng lặng lẽ nhìn người mình yêu hạnh phúc cùng người khác.

Giang Khi Nhân không lập gia đình, ông nhận Diệp Từ làm con nuôi sau đó yêu thương như con ruột của mình.

Sau khi Từ Nguyệt mất, Giang Khi Nhân cùng Diệp Chấn trở thành lão bằng hữu, hai người cùng sẻ chia nhau những ký ức tốt đẹp về người phụ nữ hai người cả đời yêu thương nhất.

.
. .

-”Xin chào, tôi là người thủ vai nam nhi, mong tiểu thư giúp đỡ” Yêu Phi Dương tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời nhìn cô gái đag ngây ra nhìn mình cong cong khoe môi mở miệng, nụ cười ấm áp hết như cái tên của hân vậy, Phi Dương.

Hiển nhiên trên đường đi nhân viên đã phổ biến xong lời dặn của Diệp Chấn cho Yêu Phi Dương.

Phối hợp diễn cùng Liễu Huệ Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Song Diễn (1)

Ngoài Hội trường, khán giả nín thở theo dõi màn hình lớn, chăm chú xem phần dự thi của các thí sinh.

Phóng viên sẵn sàng máy ảnh, bút ký, tranh thủ chớp thời cơ phỏng vấn thí sinh, lưu lại khoảnh khắc đáng giá cho toà soạn.

Trong phòng thi không khí lại không khẩn trương đến mức như vậy.

Giữa phòng, một đôi nam nữ đang đứng đối diện nhau, cách đó không xa là hàng ghế giám khảo.

Yêu Phi Dương nhìn Liễu Huệ Nghi, khoe môi vẫn duy trì nụ cười dịu dàng, ấm áp lại chân thành như vương tử, khiến bên ngoài fans điên cuồng, muốn hò hét, lại sợ ảnh hưởng thần tượng thi diễn xuất, khuôn mặt vắn vẹo phần khích.

-”Bắt đầu đi”

Diệp Chấn ngẩng đầu nhìn hai người trước mặt mình mở miệng, giọng không lộ bất kỳ cảm xúc .

Cũng phải thôi, cho dù là ai, khi phát hiện ra mình rất có khả năng là bàn đạp dẫm chân của ai đó hân tâm tình không thể nào tốt đẹp nổi.

Cao ngạo nghề nghiệp không cho phép Diệp Chấn làm ra hành động gì bất lợi hoặc bất công cho Liễu Huệ Nghi.

Ông là đạo diễn có tiếng công bằng, lại ái tài, Liễu gia nắm chắc điểm này ở ông mới dám ngang nhiên điều tra về ông giao cho Liễu Huệ Nghi như vậy đi?

Mặc kệ trong đầu có suy nghĩ gì, hiện tại Diệp Chấn đã bắt đầu quan sát màn trình diễn của Liễu Huệ Nghi.

Nếu cô ta có bản sự, ông không ngại “làm ngơ” trước hành động tra xét đời tư bản thân này của Liễu gia.

Trích đoạn cảnh 2 màn 1 “nam phụ xuất hiện”, bắt đầu.

Yêu Phi Dương nụ cười không đổi trên gương mặt, đưa cặp mắt hoa đào như có như không đánh giá cô gái trước mắt.

Cô có một nụ cười thuần khiết, sạch sẽ, gương mặt tinh xảo, ân, là một cô gái ngây thơ, trong sáng.

Mọi người nhìn cô hẳn là nghĩ như vậy.. ư? Yêu Phi Dương khoé mắt không dấu vết hơi híp lại, khoé môi thượng kiêu.

Chính là đôi mắt kia, nếu tàng thâm sâu một chút mặt tính kẻ buồn nôn kia, hẳn là hoàn mỹ.

Là một kẻ lẫn lộn bao nhiêu năm trong giới giải trí đầy thị phi dơ bẩn này, Yêu Phi Dương làm sao không phát hiện được tia nghiêng ngẫm tính toán trong đáy mắt Liễu Huệ Nghi?

Chính là hần mặt không thay đổi nhìn chăm chăm cô ta, vẫn nụ cười nhàn nhạt, nồng đậm lông mi ở khi Liễu Huệ Nghi” thẹn thùng “nhìn hẳn hơi khép lại, che đi thần sắc trong đôi mắt hẳn.

Lần nữa mở mắt ra, trong mắt chỉ còn lại dịu dàng, ôn nhu.

-”Liễu tiểu thư, thỉnh chí giáo” Yêu Phi Dương nhoen miệng cười.

Yêu Phi Dương dứt tay vào túi quần, hoa đào mắt tà tứ liếc nhìn, đánh giá nữ nhân đang đứng quay lưng về mình trước mắt.

Cô ta đang nhìn xuống công trường toà nhà đối diện, nơi đó có nam chủ đang cất lực làm công.

Nghe nói cô ta là ảnh hậu? Hậu trường to lớn? Đưa tay vuốt cằm, Yêu Phi Dương hứng thú nghĩ lại bảng điều tra về cô gái kia.

-”A.. còn không biết là trong bao nhiêu chiều, cô nàng sẽ ngra ngã người đổ trước bản thiếu?” Yêu Phi Dương nhếch môi, tầm mắt trào phúng không chút nào kiên kị quét trên người Liễu Huệ Nghi.

Hắn sai bước đến gần cô, một tay nhặt lên chiếc khăn tay dưới đất, chìa ra trước mặt cô gái vì nghe tiếng bước chân mà quay lại đang nhìn mình.

-”Chiếc khăn tay này, là của.. tiểu thư sao?” hẳn không xác định hỏi, bởi vì hình dáng rõ ràng là khăn tay nam sĩ.

Liễu Huệ Nghi dời tầm mắt từ khuôn mặt chàng trai lạ mặt trước mắt xuống tấm khăn tay viền xanh, ánh mắt chột thay đổi.

Cô vội vàng nắm lấy khăn tay, cẩn thận nhìn nhìn, lại tỉ mỉ phùi đi lớp bụi bặm trên khăn, ánh mắt vô cùng dịu dàng, nâng niu như vỗ về người yêu.

Yêu Phi Dương nhìn cô một loạt hành động của cô gái có chút khó hiểu, cũng có chút rung động.

Thái độ của cô cho thấy tầm quan trọng của chiếc khăn tay kia, đồng thời, sự mềm nhẹ dịu dàng toát ra trên người cô khiến hắn không thể di dời mắt.

Nhất là nụ cười ấm áp kia. Hắn si mê nhìn cô.

Hắn nào biết được, chiếc khăn tay này là báu vật của cô, là nam chủ dùng nó buộc chặt vết thương cho cô khi lần đầu gặp gỡ.

-”Cảm tạ vị tiên sinh này đã nhặt giúp, đây là chiếc khăn tay vô cùng quan trọng với tôi” Liễu Huệ Nghi nắm lấy chiếc khăn trên tay cảm kích mỉm cười nhìn Yêu Phi Dương.

-”Không có gì, tiểu thư đừng bận tâm, chuyện nhỏ mà thôi” Yêu Phi Dương mỉm cười, trong mắt loé qua một tia không rõ ánh sáng rất nhanh vụt tắt.

-”Cất, tốt lắm, cảm ơn hai người” Diệp Chấn vỗ tay hai tiếng, gạt đầu cùng hai người, sau đó cầm bút bắt đầu đánh giá.

Giang Khi Nhân cúi đầu, ánh mắt đen tối trầm mặc không rõ đang nghĩ gì.

Packer từ trước giờ luôn giữ im lặng.

Đuẩn Thừa Húc càng không để tâm, xem xong bài diễn của Liễu Huệ Nghi hẳn chỉ liếc mắt nhìn Liễu Huệ Nghi một cái sẽ thu hồi tầm mắt, tập trung vào màn hình điện thoại, nơi đó có hình ảnh một cô gái đang nghiêm túc đọc kịch bản.

Còn lại vài vị giám khảo cũng gạt gù về hải lòng.

Liễu Huệ Nghi vui vẻ tràn ra nơi đầy mắt cúi người tự tin sai bước đi ra ngoài.

Diệp Chấn nhìn trợ lý, không lên tiếng.

Trợ lý hiểu ý hơi cúi đầu, đi ra ngoài hô to.

-”thí sinh tiếp theo”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Song Diễn (2)

Diệp Từ nghe gọi đến mình, nhẹ đặt cuốn kịch bản trên tay xuống ghế, đứng lên.

Cánh cửa phòng vừa mở ra, liền có ba bốn đạo ánh mắt bám vào người cô.

Diệp Từ làm ngơ không biết tùy ý tầm mắt đánh giá loạn chuyển trên người mình, cô khép lại cánh cửa, chậm rãi tiến vào giữa phòng.

-”chúng ta lại gặp mặt, tiểu thư..”

Giang Khi Nhân ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, tiết tấu chậm rãi, như gõ vào lòng người, đột nhiên ngừng đầu, mở miệng.

-”Anh là..” Diệp Từ ánh mắt loé lên một tia ánh sáng, ngữ mang nghi hoặc, sau đó đột nhiên như bừng tỉnh, tiếp tục lên tiếng“..người lần trước?”.

Giang Khi Nhân không trả lời, chỉ tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, đợi cô đoán ra thân phận mình.

Diệp Từ không dấu vết hơi lùi một bước nhỏ, bàn tay nắm hồ nhẹ khép chặt, ánh mắt tràn đầy đề phòng, gương mặt lại không có gì thay đổi.

-”Anh là người giúp chúng tôi đêm qua? Cảm tạ” Diệp Từ hít sâu một hơi, cố bình phục ngực phập phồng, thông dong nói.

Khi những giám khảo còn lại kinh ngạc nhìn hai người, Giang Khi Nhân đột nhiên vỗ bàn đứng bật dậy, ánh mắt sáng ngời.

-”Hảo, hảo, tuyệt vời” Giang Khi Nhân liên tục nói hảo, nhìn Diệp Từ ánh mắt tràn đầy hoà ái.

-”Cảm tạ, Giang tiên sinh” Diệp Từ thu hồi tầm mắt đề phòng, thu liễm tâm tình đứng mực trả lời.

Các giám khảo nhìn nhau, không hiểu. Chỉ có Diệp Chấn, ông Packer cùng biên kịch ánh mắt sáng ngời.

Nhập vai thật nhanh, phản xạ nhạy bén.

Vừa rồi câu “chúng ta lại gặp lại, tiểu thư” của Giang Khi Nhân cũng không phải bản thân ông quen biết Diệp Từ mà hỏi cô, mà là câu hỏi của nhân vật nam phụ Triết Hạo hỏi nhân vật Lam Nguyệt, nữ chủ bộ phim.

Giang Khi Nhân chỉ định thử một chút, nếu Diệp Từ không trả lời được như ý ông, điểm của cô sẽ không bị trừ, nhưng chắc chắn không cao.

Cho dù đây là con gái Từ Nguyệt, con gái đỡ đầu của ông, nhưng ông cũng không có ý nghĩ thiên vị.

Chính là không nghĩ, Diệp Từ lại có phản xạ sắc bén, nắm bắt ngay được kịch tình đồng thời có thể nhập vai nhanh chóng như vậy.

Hơn nữa từng hành động nhỏ của cô đều hoàn hảo bộc lộ nội tâm của nhân vật một cách chân thực.

Từ chi tiết giọng nói mang nghi ngờ, ánh mắt đề phòng lùi lại một bước, ...tất cả đều vô cùng tự nhiên, hết như được tính toán tỉ mỉ, không một động tác dư thừa.

Đoạn kịch này diễn tả cảnh lần thứ hai gặp lại của nam phụ và nữ chủ, nam phụ vung tay chi trả số tiền điều trị của nam chủ, khiến nữ chủ cảm kích vô cùng, chính là ngay từ đầu nữ chủ không hề nhớ nam phụ là ai.

Hơn nữa vô duyên vô cớ giúp đỡ, nữ chủ tất nhiên đề cao cảnh giác.

Quả thật hoàn mỹ, đặc biệt là đôi mắt kia, dường như chỉ cần nhìn vào đôi mắt đó là có thể thấy được vô số cảm xúc phức tạp của nữ chủ, nghi ngờ, lo sợ bất an, không biết làm như thế nào..Tóm lại, phản ứng cùng với biểu hiện diễn xuất của Diệp Từ mang lại kinh ngạc cho tất cả mọi người.

Yêu Phi Dương nhìn Diệp Tử thật lâu, không biết suy nghĩ gì.

Đuẩn Thừa Húc ánh mắt như dán chặt vào Diệp Tử.

Phong thái, lời nói, phát âm, cử chỉ hết như một diễn viên chuyên nghiệp.

Đúng vậy, cô không phải là một viên ngọc thô cần mài giũa, bởi vì ngay lúc này cô đã rạng rỡ toả ánh hào quang.

Giang Khi Nhân nhìn chăm chăm cô, ánh mắt nóng cháy. Từ Nguyệt, em nhìn thấy không, tiểu Diệp Tử nay đã trở thành diễn viên như em vậy.

Biên kịch tiến lên một bước quan sát Diệp Tử, trong lòng liên tục gật đầu.

-"Cô Diệp, hãy diễn đoạn kịch bản này" biên kịch nắm lấy ipad, chỉ vào đoạn kịch bản lúc trước của Liễu Huệ Nghi.

-"Yêu Phi Dương, cả cậu nữa" biên kịch quay sang nhìn Yêu Phi Dương đang đứng bên cửa, vẫy tay.

Thấy vậy, Yêu Phi Dương tiêu sái đi tới, ở trước mặt Diệp Tử chừng hai bước chân thì dừng lại đưa mắt quan sát cô.

Thật đẹp.

Đó là cảm nhận đầu tiên của Yêu Phi Dương về cô gái trước mắt.

-"Tiền bối, xin chỉ giáo" Diệp Tử nhìn Yêu Phi Dương nhẹ nở nụ cười.

-"Lần nhau" Yêu Phi Dương nở nụ cười sáng lạn.

-"Tốt lắm, bắt đầu đi" biên kịch vỗ vỗ tay, lùi về hàng ghế ngồi.

Giang Khi Nhân cũng ngồi lại ngay ngắn, đưa mắt nhìn sang Diệp Chấn, đồng dạng thấy được sự vui vẻ, mừng rỡ trong mắt đối phương.

Đó là con gái của bọn họ a.

Bọn họ đối với việc lúc trước Diệp Tử nhất định không chịu đi vào con đường diễn viên như mẹ rất thất vọng cùng buồn bã, hiện tại nhìn con bé toả sáng trong thế giới tràn đầy màu sắc thần thánh này họ làm sao không vui vẻ cho được.

Triết Hạo nắm trong tay mảnh khăn tay nhìn cô gái trước mắt, ôn nhu hỏi.

-"Đây là của tiểu thư sao?" Ánh mắt loé qua tia trào phúng, giọng nói lại mang chân thành.

Lam Nguyệt không trả lời, bàn tay giờ lên không trung chạm vào "bức tường" vô hình, đưa mắt thất thần nhìn xuống dưới.

Nơi đó có một công trình đang thi công, và người cô yêu đang vất vả ở đó.

-"tiểu thư?" Triết Hạo nghi hoặc gọi lại lần nữa.

-"A?" Lam Nguyệt giật mình, quay lại nhìn về phía chàng trai trẻ đang đứng nhìn mình, sau đó tầm mắt rất nhanh di dời xuống mảnh khăn tay trong tay Triết Hạo.

Lam Nguyệt phản ứng đầu tiên là sờ sờ vào túi áo, nơi đó vốn dĩ có một chiếc khăn tay nay không còn nữa.

Lam Nguyệt ngẩng đầu lên, khuôn mặt thản nhiên mở miệng.

-"Đúng là của tôi, cảm phiền vị tiền sinh này gửi lại, đa tạ" Lam Nguyệt nhìn thẳng vào mắt nam nhân trước mặt, khí thế tản ra, cao quý lãnh ngạo.

Triết Hạo ngây người, không kịp phản ứng, mảnh khăn tay đã trở lại tay người con gái trước mắt. Chỉ thấy cô gái cúi đầu chào mình, sau đó quay lưng bước đi, dứt khoát vô cùng.

Triết Hạo nhìn theo hồi lâu, mãi đến khi bóng hình kia biến mất mới thu hồi tầm mắt, khoé môi hơi gợi lên.

Hắn xoay người chậm rãi bước đi, cho nên không thấy được cô gái trước mắt đi được một đoạn, chột núp vào tường, ôm chặt lấy khăn tay, yếu ớt nức nở khóc lên.

Chương 22: Người Thắng.(1)

Toàn trường sững sờ nhìn không chớp mắt thân ảnh đang cuộn mình giữa phòng không ngừng run rẩy kia.

Rõ ràng là giữa phòng, nhưng người ta lại nhìn thấy đó là góc một bức tường, mà cô gái kia đang yếu đuối nép mình vào đó roi lệ.

Không có âm thanh khóc lóc, chỉ có bờ vai run rẩy cùng vài tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng, vậy mà người ta lại có thể cảm nhận được nỗi đau sâu tận đáy lòng, tan nát con tim.

Chính vào lúc tất cả mọi người ngỡ thân ảnh nhỏ nhắn kia sẽ thương tâm không gượng dậy nổi, cô ấy lại động.

Đưa tay gạt đi lệ nhòa, cô nâng niu chiếc khăn tay cho vào túi xách, vỗ vỗ, khoe miệng hiện lên nụ cười ôn nhu sau đó ngẩng đầu, đứng lên.

Gương mặt cô thoáng chốc thay đổi, tuy đôi mắt còn hồng, nhưng lại lộ ra một cỗ kiên nghị.

Người yêu cô đang cố gắng đấu tranh chống lại số phận, cô cũng phải cố gắng.

Lần nữa tựa vào cửa sổ nhìn xuống bên dưới, cô nắm chặt tay.

Giám khảo sững sờ.

Packer đột nhiên đứng bật dậy, chiếc ghế của hắn loạng choạng nghiêng ngã sắp đổ gây nên âm thanh lạch cạch, phá lệ vang vọng trong phòng kín.

Các giám khảo không hện mà cùng nhìn lại, máy quay cũng dời về phía Packer.

Chính là Packer lại gắt gao nhìn chăm chăm về phía Diệp Tử, mọi người lại lần nữa theo tầm mắt của Packer nhìn về phía Diệp Tử.

Chỉ thấy cô gái vẫn giữ nguyên tư thế nhìn xuống, ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Diệp Chấn khó nén được ý cười, ông vỗ vỗ tay.

-"cát"

Ngay lập tức giám khảo nhìn thấy cô gái kia thu hồi mọi biểu tình, cúi đầu cùng họ.

Này, này... Biến sắc mặt có phải quá nhanh rồi không? Các giám khảo lau mặt một phen.

Ý cười trên mặt Duẩn Thừa Húc càng trở nên rõ ràng và dày đặc.

Thỏ con, tôi càng ngày càng bị em hấp dẫn lắm sao bây giờ?

Duẩn Thừa Húc bản thân cũng không phát hiện suy nghĩ vừa rồi của mình có bao nhiêu kỳ quái.

Hắn chính là cảm giác tâm mình bị tình cảm kia hung hăng va một chút, thậm chí có chút suy nghĩ, nếu tình yêu cô vừa thể hiện ra kia là dành cho mình có bao nhiêu hảo.

Tiểu kịch trường :

Ảnh đế : bảo bối, hãy nhìn ta, nhìn ta đi, đừng nhìn ..mấy món ăn kia nữa.

Tiểu Diệp Tử : người..? (Còn thật sự nghiêm túc nhìn một lượt từ trên xuống dưới mỗ ảnh đế) ..không ăn được. (Quay lại tiếp tục nhìn món ăn)

Ảnh đế : *cười tà* ăn được, ăn được, đến, ăn ta. (Giơ hai tay mỉm cười quyến rũ)

Tiểu Diệp Tử làm lơ, tiếp tục nhìn đĩa thức ăn.

Ảnh đế : (thân hoá tro tàn, tan biến trong gió) ta trong lòng bảo bối còn không bằng một đĩa thức ăn. Hảo bi thôi. Anh ..anh..

Mẹ ghê đang xem kịch vui : ngoan, đến mama ôm một cái. (Cười từ ái)

Ảnh đế : *trùng mắt* thân thể ta chỉ là của bảo bối.

Mẹ ghê : a ha, thân thể người ra sao ta là người quyết định đây.(chống nạnh)

Ảnh đế : *lạnh lùng nhìn*

Mẹ ghê : *trùng mắt* nhìn cái gì, có tin ta sáng tác người không cử không. Hanh.

Ảnh đế : *phóng sát khí* người dám?

Mẹ ghê : *mồ hôi* hừ, sao không dám.mới là lạ. (Khóc ròng) Ô..ô ta bị nhi tử bắt nạt.

Biên kịch mở ipad, kết nối với máy chiếu, cắt nối một chút, sau đó quay lại mỉm cười hướng Diệp Từ mở miệng.

-”Cô Diệp, chúng tôi mời cô xem một đoạn video” dứt lời, biên kịch nhấn nút play.

Diệp Từ chăm chú nhìn vào màn hình.

Đó là phần diễn của Liễu Huệ Nghi.

Các giám khảo nghi hoặc, biên kịch đây là muốn làm gì?

Chỉ có Giang Khi Nhân cùng Diệp Chấn đoán được ý đồ của biên kịch, không hện mà cùng nhìn nhau, sau đó mong đợi nhìn sang Diệp Từ.

Biên kịch tên là Lâm Lan, bút danh Vọng Nguyệt.

27 tuổi, là một cây bút trẻ xuất sắc, đồng thời là người hâm mộ trung thành của cổ ảnh hậu Từ Nguyệt.

Thuở nhỏ cha mẹ song song qua đời, cuộc sống khốn khổ bị bắt nạt, bị sơ hành hung mỗi khi làm không tốt trong cô nhi viện để lại trong tâm hồn Lâm Lan một vết thương sâu sắc, thậm chí cô có chứng tự bế.

Khi đó Từ Nguyệt đang làm hoạt động từ thiện tại đây, khi bà phát hiện hành vi ngược đãi của cô nhi viện đã nhanh chóng cho nhân xử lý đám sơ độc ác đồng thời trợ giúp những đứa trẻ nơi này, trong đó có Lâm Lan.

Chuyển đến cô nhi viện mới, sơ hiền từ, chúng bạn hoà đồng, lại có Từ Nguyệt kiên nhẫn trò chuyện hai năm, Lâm Lan mới dần dần mở lòng với cuộc sống.

Cũng từ đây cổ ảnh hậu trở thành tín ngưỡng của Lâm Lan.

Giành học bổng của cô nhi viện, thi vào trường nghệ thuật, cố gắng vươn lên, Lâm Lan ước ao chính bản thân mình viết nên kịch bản đầu tay sẽ tặng cho ân nhân mình.

Mà Từ Nguyệt cũng từng hứa dù hay hay dở, bà nhất định nhận vai diễn của kịch bản của cô.

Chính là Từ Nguyệt cũng không chờ được đến ngày đó, bà mất.

Ngày tang lễ, Lâm Lan mang theo cuốn kịch bản đầu tay, giải thưởng đầu tay đốt thành tro bụi truy điệu cổ ân nhân về nơi thiên đường.

Đổi bút danh Vọng Nguyệt “vọng ân nhân tên gọi Từ Nguyệt”

Hiện tại sau bao nhiêu năm, Lâm Lan sớm trở thành biên kịch nổi tiếng, bao nhiêu diễn viên kỳ cựu tranh nhau vai diễn trong kịch bản của cô, lại chung quy tiếc nuối về ước vọng tuổi thơ không thể thực hiện.

Giá như..

Lúc trước mình viết nhanh hơn một chút có bao nhiêu hào a?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Người Thắng (2)

Tiếng chó sủa âm ỉ đột ngột phá tan cái vắng lặng giữa trưa tại vùng thôn quê nhỏ.

Tiếng cầu nhàu của một nữ nhân từ mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, nhân chưa thấy, một giọng đàn bà đánh đá chua ngoa đã tiến vào màng nhĩ người khác.

Một trận tắc tắc vang lên, chiếc cổng bện bằng tre xiêu vẹo bị dùng lực bật vào trong phát ra một tiếng “rên rĩ” khe khẽ, đong đưa trên bản lề đã sứt vẹo.

Theo sau là một giọng chóai tai khiến nhân nhin không được nhú mày.

– “Cút, lũ vô dụng, hết ăn nằm lại sủa, bà vượn cổ chúng mày.”

Một người đàn bà thân mình béo núc ních nắm cây chổi tại góc nhà một bên mắng nhiếc một bên không ngừng nện vào đàn chó.

Thân mình quá khổ của bà ta nào bắt kịp được bước chân của đám chó, chỉ một lát đã đứng tại chỗ chống vòng eo gấp ba vòng một thờ dốc.

Đàn chó đã tản đi hết, chỉ còn lại một con chó già kiên trì hướng về mộ sủa.

Rõ ràng là chó nhà nuôi lại hết như thấy kẻ địch hướng về mộ gân cổ gầm gừ.

Chiếc chổi cùn bị mộ dùng sức ném mạnh về phía con chó, nện vào tấm lưng da bọc xương của nó.

Con chó già ăn đau, thê lương tru lên, sau đó lại vẫn tiếp tục vây quanh mộ ta không ngừng sủa đòi lấy càng nhiều tiếng chửi rủa của mộ đàn bà.

Một tiếng gầm gừ dữ dằn không kiên nhẫn của một nam nhân trong nhà.

– “Âm ỉ chết, con mẹ chúng mày có để lão tử yên hay không?” Cánh cửa tre bị lực mạnh từ trong nhà bật ra ngoài va mạnh vào bức tường bằng gạch tạo nên âm thanh kéo kẹt.

Một người đàn ông làn da đen đúa, tay chân thô kệch, mái tóc xoắn bù xù hoà mờ hôi bết trên đầu, cũng không biết bao lâu chưa tắm gội xuất hiện.

Con chó già dường như rất sợ hãi ông ta, hơi co rúm một chút, từ trong họng phát ra từng tiếng gầm gừ, lê thân mình cà nhấc lùi lại.

Nhìn kỹ mới thấy một bên chân sau của nó đã bị gãy, chính người đàn ông này đã đập nát xương chân nó.

Lại ngẩng đầu cừu hận nhìn người đàn bà mập mạp kia, trong mắt đầy oán độc. Chính bà ta đã bắt lấy ổ con mới sinh của nó cho vào một cái nồi lớn, dùng lửa đốt.

Từng tiếng rên rỉ đau đớn của con nó không ngừng vang trong đầu nó, cụp đuôi lùi đầu vào chiếc giỏ tre rách nát, ngẩng đầu nhìn hai người ánh mắt nó dần tràn tơ máu, nước dãi từ khoé miệng tích lặc trên đất.

Mộ đàn bà kia hiển nhiên cũng sợ hãi người đàn ông này, mộ chà chà chân sau đó hướng vào nhà lớn tiếng la to.

– “Con Đen đầu ròi? Mày im ỉm trong nhà làm gì vậy? “ không làm gì được nam nhân mộ quay sang trút giận lên người khác.

Một câu nói kéo cô gái ra khỏi miền man suy nghĩ, vội vàng lên tiếng chạy ra ngoài.

Ngay lập tức một cơn mưa chổi rơi xuống đầu cô gái, cô gái nức nở ngồi xuống đất dùng tay cùng hai đầu gối gãi gao che gương mặt mình cam chịu cơn mưa đòn roi. Không phải cô không muốn chạy trốn mà là cô biết có chạy trốn cuối cùng đối lại là gặp đối gặp ba lần hành hạ.

Giấu trong khuỷ tay đôi mắt tràn ra oán hận.

Người đàn ông cũng không bận tâm, hất dứt khoát giật túi tiền trên người người đàn bà mập mạp, đếm đếm sau đó xoay người đi ra khỏi cổng.

Hôm nay nhất định gỡ lại số tiền thua bạc trước đó.

Người đàn bà càng giận dữ, xuống tay càng ác độc, cô gái nhẫn chịu đòn roi, hai tay gãi gao nắm chặt.

Đợi cho cơn mưa roi dừng lại, quần áo cô gái cũng trở nên vô cùng bẩn thỉu, trên tay dày đặc vết roi cũ xen lẫn vết roi mới đang rướm máu.

Mụ đàn bà đi vào trong nhà, một bên không ngừng chửi rửa.

Tivi vẫn đang phát.

Cô gái hơi ngược khuôn mặt nhìn vào nhà, hay nói đúng hơn là nhìn vào ti vi đang trình phát.

Nước mắt làm hình ảnh trở nên mờ lung, cô gái lại như cũ nhìn thấy gương mặt nam nhân trẻ tuổi trên màn ảnh.

Một ý nghĩ nào đó loé qua trong đầu cô gái, biến thành một viên mầm móng chôn vào tâm trí cô ta đợi chờ ngày vuren lên.

Quay trở lại sân khấu ngoài trời.

Giờ phút này khán giả đang chăm chú nhìn vào màn hình lớn trên bục theo dõi tình hình trong phòng thử vai.

Trong phòng.

Video trên ipad bắt đầu phát.

-”Đó là phần thi của Liễu Huệ Nghi?” Khán giả bên ngoài có người nghi hoặc la lên.

Diệp Tử hiển nhiên cũng nhận ra, chỉ là cô tiếp tục im lặng quan sát video.

Biên kịch cười cười, cũng không vội lên tiếng.

Khi video kết thúc, biên kịch đưa ipad cho trợ lý sau đó nhìn Diệp Tử, ánh mắt trở nên sắc bén.

-”Cô Diệp, hẳn cô cũng cảm nhận được cùng một đoạn kịch bản, nhưng cách diễn của hai người lại hoàn toàn khác nhau. Tất nhiên tôi không nói là cách nào diễn là đúng, cách nào là sai. Mỗi người có mỗi cách lý giải kịch bản khác nhau, do đó mới có phong cách diễn không đồng dạng. Chính là đối với cách xử lý của cô khi gặp nam nhĩ, tôi vô cùng hứng thú. Tôi có thể hỏi, lý do vì sao cô lựa chọn thái độ như vậy không?” Biên kịch nhìn thẳng vào Diệp Tử, ánh mắt tựa như mang theo tìm tòi, lại tựa như không có bất kỳ dao động nào.

Diệp Tử cũng lười theo đuổi suy nghĩ của biên kịch, cô châm chước một chút, sau đó mở miệng.

-”Nữ chủ là một người tài năng, sinh ra trong một gia tộc lớn, trong khung của cô là kiêu ngạo cùng lạnh lùng. Con cháu thế gia mang trong mình rất nặng tâm đề phòng. Nữ chủ trái tim chỉ vì nam chủ mở cửa, trao tình yêu cũng như tin tưởng. Cho nên khi gặp nam nhĩ, đề phòng cùng ngay lập tức giới hạn khoảng cách là bản năng. Cho dù bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không để người khác biết nhược điểm của mình là một trong những bài học cơ bản của con cháu đại gia tộc. Kịch bản có kể, gia gia nữ chủ là một người vô cùng nghiêm khắc cùng không tha sai sót. Cho nên nữ chủ sẽ không để nam nhĩ biết được chiếc khăn tay kia là vật vô cùng quan trọng của mình, lạnh nhạt nhận lại...”

Theo từng câu từng chữ Diệp Tử thốt ra, hô hấp của Giang Khi Nhân càng trở nên dồn dập. Ông bóp chặt cây bút trong tay, run rẩy.

Là như vậy sao? Thì ra năm đó em đối với tôi là tâm tư như vậy. Nhưng có lẽ chính em cũng không biết, sau đó tôi đã quay lại, đứng đó lặng lẽ nhìn em không ngừng gọi tên nam nhân kia. Cũng chính hình ảnh em cuộn mình tại một góc ôm lấy chiếc khăn tay như ôm bảo bối từng tiếng nấc nghẹn ngào đó đã khiến tôi chú ý đến em, để rồi không biết tự khi nào..yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.